Midnattsropet

Nr 6–7 • 1979 • Årg. 19 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Arne Imsen: Barnens rätt till sina föräldrar sid. 4–5

Välkommen till GÄRDSHYTTAN
Sommarkonferensen 14–22 juli

• *Intervju med Bert Stålhammar om Pilgrimsskolan sid. 8–10* •

Stockholm den 12 juni 1979

KÄRA TROSSYSKON, JESU FRID!

JUST NU står ett stort, fint väckelsetält och lyser med sitt gula tak på Norra Latins skolgård vid Norra Bantorget — mitt i Stockholm. För fjärde året i följd har vi tältmöten där, och fastän platshyran ökat med flera hundra procent i år, så tvekar vi inte att satsa på detta enorma tillfälle att nå människorna på gatan med evangelium. Första helgen av kampanjen har gått. Varje möte har varit starka väckelseappeller till en stor tältmötespublik. Vid första kvällens möte fick en nyligen frälst man klart för sig att det var angeläget bli döpt. Och efter mötet i tältet gick vi till Gamla Bro, där vi klockan 11 på kvällen döpte Håkan till Kristus i Brosalen. Hotellgäster och besökare på serveringen stod där tillsammans med ett femtiotal trossyskon och iakttog förundrade och gripna manifestationen. Vilken upptakt till en tältmöteskampanj!

Förkunnelse, sång och vittnesbörd som tonat i tältet, har sedan genom Radio Maranata förmedlats ut till hela Storstockholm. I Radio Maranata inbjuds människor till tältmötena, och i väckelsetältet påminns mötesdeltagarna att lyssna till radioprogrammen. Aldrig någonsin har vi nått så många människor genom en tältkampanj som just i år. Varje dag går en skara vittnen i alla åldrar ut på gator och torg med sång, vittnesbörd och traktater, där alla man möter påminns om sitt evighetsvärde och inbjuds till frälsning.

Just ikväll har vi premiär på närradiosändningar i Jönköping. Vi hoppas kunna finnas på plats vid närradiostart på ort efter ort. Några av våra snickarkunniga bröder arbetar nästan dygnet runt för att iordningställa en studio på Gamla Bro. Den kommer att betyda stor lättnad i samband med inspelningar av radioprogrammen. Genom att vi får egen studio, får vi äntligen möjlighet att ge ut flera skivor och kassetter utan alltför höga kostnader.

SÅ HAR VI ÄNTLIGEN fått klartecken från Örebro läns landsting att förvärva Gärdshyttan, en stor anläggning, f.d. vårdhem utanför Askersund. Alldeles intill det välkända Hargebadet vid Vättern. Anläggningen inrymmer förutom huvudbyggnaden också ett personalhotell, en vaktmästarvilla och en del förrådshus. Och en enorm tomt med stort trädgårdsland! Det är med både tacksamhet och bävan vi inbjuder Dig till sommarkonferens där. Vi tror att Gud har gett oss Gärdshyttan för att där kunna samlas till kurser och bibelskolor, fostra ungdomar både praktiskt och teoretiskt för att bli vittnen för Jesus i yttersta tiden. Och få inbjuda våra äldre vänner till rekreation och gemenskap. Det känns ansvarsfullt och allvarligt med det stora förtroende Gud visar oss. Vi har en aning om att vi går in i sista evangelisationstillfället för vårt land innan det är för sent.

DET MEST ANGELÄGNA just nu är sommarkonferensen i Gärdshyttan, Maranatafolkets egen konferensplats. Eftersom vi först nu i dagarna kan skriva kontrakt, får vi väldigt kort tid på oss att förbereda konferensen. Alla rum måste städas, möbleras, förses med lampor, gardiner, sängar o.s.v. Har Du möjlighet att komma hit och hjälpa till med praktiskt arbete — städning, röjning, snickerier, m.m. — så är du mer än välkommen. Gåvor in natura, i form av möbler, husgeråd, sängkläder, matvaror är också mycket välkomna. Men som Du kanske förstår, så finns ETT AKUT BEHOV AV KONTANTER för att iordningställa Gärdshyttan inför konferensen. Och vi vill naturligtvis även detta år inbjuda vittnen och hjälpa dem med reskostnaderna.

ALLT FLER lägger om hela sitt livsmönster när det gäller arbete, utbildning, boendeform — det för att frigöra maximalt av tid, medel och kraft för att sprida evangelium. Alla har inte den möjligheten, och Du som år efter år följt arbetet från den plats där Du bor, genom att läsa Midnattsropet och bedja och offra kanske med saknad läser om radioprogrammen utan att kunna höra dem, om möten utan att få delta personligen. Du tycker att Gärdshyttan ligger avlägset, och har av olika anledningar inte så ofta möjlighet att vara med.

Vi har väl alla upplevt det som en stor nåd att äga ett budskap som vi vet är enda räddningen för varje människa. Och Du som kanske känner Dig på avstånd från händelsernas centrum: Förtröttas inte att sända Ditt bröd över vattnet! TY I TIDENS LÄNGD KOMMER DET TILLBAKA! Låt oss först ge överflödet, och sedan även dela armodet för att aktivt ta del i kampen för evangelium! Och, kära syster och broder som känner Dig ensam i kampen, fortare än Du anar kan ett närradioprogram från Radio Maranata höras även i Din apparat hemma, eller en brinnande evangelist som gått bibelskola på Gärdshyttan bli svaret på bönerna för Din hembygd!

VARMT VÄLKOMMEN TILL KONFERENSEN! Låt oss på allt sätt, genom bön och offer förbereda oss för att Gud ska få sin vilja fram genom oss. Du kan anmäla Dig till konferensen på talongen som följer med. Inbetalningskortet förmedlar Din gåva till konferensplatsen. Men kom ihåg att det hastar!!!

MARANATAHÄLSNINGAR med Sef. 3:18-20 och Fil. 4:13.

Vidare på trons väg!

I år möts vi i Gärdshyttan

För 12:e gången samlas vi till sommarkonferens sedan Malmköpingsveckan började 1968. Ifjol var konferensen på Latorp, Pilgrimsskolans kursgård. I år ser vi det som en naturlig följd att konferensen förläggs till Gärdshyttans gård.

Sommarkonferenserna har blivit ett begrepp. Varje konferens har utgjort en ny milstolpe för maranatafolket, varje gång en ny markering av uppbrottet. Storfamiljstanken, hemundervisningen, radioverksamheten m.m. är alltsammans frukter av förkunnelsen och samtalen under veckan. Betoningen har legat vid kampen FÖR kristendomens huvudsanningar, EMOT materialism, ytlighet, svärmeri, förkyrkligande och politisering. Varje år har det gällt att slå vakt om Maranatas identitet och existens.

I år har vi den stora glädjen att få välkomna Guds folk till en ny plats, som ser ut att vara helt idealisk för denna typ av konferens. Allt finns som motsvarar behoven under en intensiv vecka av bibelstudier och gemenskap. Konferensen är tänkt som en familjevecka, bl.a. med särskilda anordningar för barnfamiljerna. Även för de äldre kommer de praktiska anordningarna att bli avpassade. Liksom tidigare vill vi praktisera utjämningstanken, så att ingen skall behöva stanna hemma av ekonomiska orsaker. Var och en ger vad han har.

Sommarkonferensen motsvarar ett enormt behov vet vi redan. När trycket hårdnar utifrån är det tacksamt att kunna samlas till möten för att återvända hem nytänd och bättre rustad för uppgifter i Guds rike.

Även i år kommer vi att ta upp alla de frågor som är så angelägna för ett fritt väckelsefolk. Evangelisation och mission står i blickpunkten. Särskilt Europas olika folkslag har alltmer upptagit våra tankar. Redan är en grupp i Grekland verksam. Vi möter dem på nytt i Gärdshyttan. Andra vittnen står efter konferensen beredda att resa ut till andra fält i Europa.

Under våren började närradiosändningarna i Stockholm. Radiomissionen kommer helt naturligt att få stort utrymme. Närradion i Stockholm når ca en miljon lyssnare. I Jönköping har sändningarna alldeles nyss startat. Snart går maranatabudskapet ut i etern även i Göteborg, Karlstad och Sandviken.

I Pilgrimsskolan är ännu ett år till ända. Skolfrågan är brännande aktuell. En banbrytande verksamhet har begynt i och med hemundervisningen. Resultatet av två års verksamhet har inte uteblivit. Vi har fått nåd att börja fostra barnen för en ny livssyn. Gud har inte kallat oss till att etablera oss i världen, inte heller till att vårda kyrkliga traditioner eller heliga byggnader. Gud söker människor för vår tid, fostrade att nå 80-talets moderna människor med ett svar på tidens frågor. Oljekriser och kärnkraftskatastrofer kastar sina mörka skuggor över mänskligheten och tvingar oss att komma med något annat än löften och tomma fraser.

De bibliska samhällsfrågorna är det därför omöjligt att gå förbi. Vi har definitivt brutit upp för att skapa ett bibliskt idealsamhälle. Det var i församlingen Gud ville att även våra lekamliga behov skulle bli täckta. Våra krafter skulle inte användas för att bygga vidare på det babelstorn mänskligheten är i full färd med. Vi vill bygga med andra värderingar. Det är Maranataropet som måste ljuda än tydligare i dessa dagar. Och det är därför att vi tror att Jesus kommer snart för att evakuera sitt folk som vi bryter upp för att gå Guds väg.

Låt oss mötas ännu en gång till konferens, om Jesus dröjer. Välkomna till bibelstudie-, samtals-, böne- och missionsvecka med mottot: Vidare på trons väg!

Bilder från förra årets konferens i Latorp.

Midnattsropet
Nr 6–7 • 1979

Arne Imsen:

Barnens rätt till sina föräldrar

Tal under Örebrokonferensen 1979, del II

Samhällets mål är att frambringa en ny typ av medborgare. Men samhället är också rädd för de nya medborgarna. Upplösningstendenserna och våldet leder till anarki, varför samhället söker få hand om barnen i allt tidigare ålder för att styra dem. Vad samhället vill är inte att sätta stopp för agan. Det vill få vårdnadsrätten om barnen, och därför håller det på att bearbeta massorna för att skapa förutsättningarna. Man kan vara förälder idag, men man är inte säkert barnets juridiska vårdnadshavare i morgon. Samhället har kanske utbildat experter, som det anser vara bättre skickade än de naturliga föräldrarna. De kommer att på ett mer lojalt sätt ta hand om barnen.

Vi är på väg in i ett totalitärt system, där vi inte längre har rätt att påverka barnen. Vi är snart framme vid den situation då samhället säger: "Vi svarar för undervisningen och fostrargärningen, sköt du produktionen och lev ditt eget liv! Vi ordnar arbetstid, fritid, bostad och kommunikationer. Vi ordnar med födslar och dödsfall, sjukdom och hälsa." Resultatet är en avhumaniserad och avsjälad människa, som blir ett lydigt redskap åt onda krafter.

Den antikristliga tiden har gjort en inbrytning och vi ser med förskräckelse på frukterna i vårt land. Samtidigt undrar vi: Vart tog väckelserna vägen, de som drog fram över vårt rike för 50, 60 och 70 år sedan? Vilka spår har de avsatt hos vårt folk, då vägen in i Antikrists armar var så kort. Jag vill väcka er till misstänksamhet, vaksamhet och opposition men framför allt till bön. Vi måste göra klart för vårt samhälle att vi har avslöjat dess planer. Vi måste proklamera det så att det hörs i hela landet. Beteendevetenskaparna måste placeras och politikerna avslöjas i den mån de är omedvetna verktyg åt onda krafter.

Ta bort spriten!

Det måste bli klart för alla att vi inte kommer att underordna oss påbud och diktat, som omöjliggör föräldrafunktionen eller reducerar våra möjligheter att överföra våra grundvärderingar och vår tro till våra barn. Spriten som fördärvare är ett av de mål vi måste attackera. Staten som langare är ett annat. 500 000 människor är skadade av alkohol i vårt land. I denna väldiga grupp finns hustruplågarna och barnmisshandlarna. Stoppa dem! Men ta inte riset från sunda föräldrar! Ta spriten från våldsverkarna och ge dem ett livsinnehåll! Ge dem evangelium! Normala föräldrar vet genom erfarenhet och kunskap vad som är lyckligast för barnen. De är inte redo att tillerkänna barnen någonting annat än att få vara just barn med rätt att äga föräldrar, som är skyldiga att försörja och undervisa dem.

Inte bara rätt utan skyldighet

Någon ställde frågan hur det blir om vi förlorar rätten att bedriva undervisning själva. Jag svarade att det handlar inte om rätt – det handlar om skyldighet. Med eller utan samhällets rätt, är det vår skyldighet att fostra barnen just av den anledningen att de är barn och att det är våra barn – inte samhällets. Om jag kan säga att det är "min bil" eller "mitt hus", och det har någon som helst rättslig betydelse att det är mitt, så måste det finnas ett rättsligt innehåll också i begreppet "min son" och "min dotter". Men det finns inte bara en juridisk rätt utan också en etisk, en religiös, en psykologisk och en biologisk rätt. Det är mina barn och det är jag som har föräldraansvaret.

Det är fruktansvärt att se hur samhället försöker beröva de troende föräldrarna möjligheten att överföra sina värderingar och sin tro på barnen. Man tar riset ifrån dem, men också lusten. I stället för att trakassera dem och söka neutralisera deras fostrargärning borde samhället ingripa i de uppenbart sociala missförhållandena. Stäng systemen! Spriten är boven i dramat.

Det finns en annan institution som vi också måste ta itu med, därför att man där konserverar ett olyckligt system, och det är skolan. Skolan är inte nödvändig för undervisningen. Vi accepterar därför inte reservationslöst skolplikten i dagens situation. Vi kan acceptera undervisningsplikten och en prövningsplikt, som vi själva har inflytande över.

Undervisning och skola är inte samma sak. Överför därför skolans resurser till områden som ger mer konstruktiva resultat. Ge föräldrarna möjligheter att undervisa sina barn och vi skall snart få ett helt annan situation i vårt land. Det är lätt att tro att skola är liktydigt med undervisning. Ofta är det själva skolan som står i vägen för undervisningen. Därför säger vi: Lägg ner skolorna och skicka pedagoger och präster ut i förvärvslivet! Ta bort institutionerna och satsa på individualisering! Tro på människorna! Ge dem evangelium och vi kommer att gå en ny tid till mötes.

Sänd skolan till hemmet!

Alla organ som överordnar sig familjen måste bort eller reduceras. Institutionerna har en uppgift att fylla uteslutande i den mån de fungerar som tjänande organ. Barnen skall inte till skolan. Skolan skall komma till hemmet. Utbildningen är inte det väsentligaste. Sambildning, det nya begreppet, är det nödvändiga. Mor, far och barn bildas tillsammans. Föräldrarna förnyar och utvidgar sina kunskaper tillsammans med sina egna barn. Därigenom skaffar de sig färdigheter som inte begränsar sig till uppgifter enbart för det borgerliga samhället. Det är inte nödvändigt att våra barn blir advokater, läkare eller tandläkare. Det väsentliga är att de blir sanna och harmoniska människor med sanna livsideal, ärliga och uppriktiga emot sig själva och sin Herre.

Den 1 juli träder den nya lagen i kraft, då det blir förbjudet att bestraffa sina barn. Den som bryter mot den lagen får visserligen ingen direkt påföljd men kan ändå straffas efter brottsbalken. Det är ett bestickande förhållande. Föräldrarna skall inte ha rätt att bestraffa barnet, men samhället skall ha rätt att bestraffa medborgare som inte följer givna lagar. Vilken inkonsekvens!

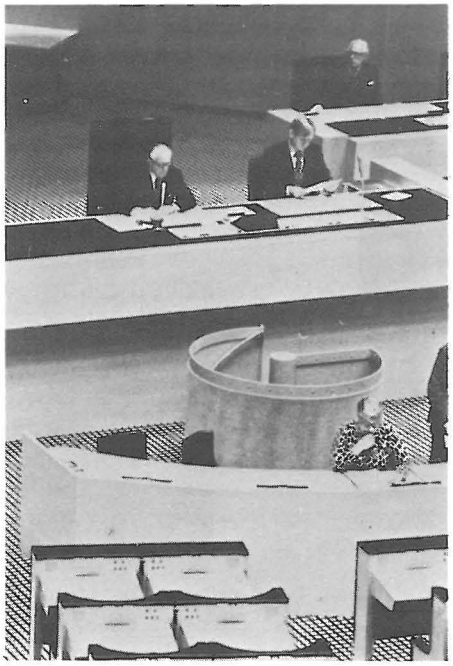
Jag vill bara påpeka att principen som existerar i samhället alltså inte får existera i hemmet. Det är självklart att också det lilla samhälle som hemmet utgör måste ha principer. Det måste finnas gränser som man inte får överskrdia utan att det får konsekvenser för familjens medlemmar. Den som bestämmer vad konsekvenserna skall bli är föräldrarna, som genom naturens egen ordning blivit ägnade att ta hand om sina barn.

Agaförbudet och hyckleriet

När nu lagen om förbud mot aga träder i kraft frågar man sig hur samhället skall övervaka att lagen efterlevs. Paragrafen kommer förmodligen att verka mer demoraliserande än förebyggande. Den skapar hycklande attityder, eftersom man kommer att utåt sett vara lojal mot en lagstiftning, som dock inte tränger in i de slutna kamrarna. Jag förstår inte hur samhället skall vaka över att föräldrarna inte ger barnet stryk. Möjligen kan man tänka sig ett slags angiverisystem. Kanske skickar man några barnavårdsmän till hemmen för att inspektera, eller så låter man lärarna titta efter märken på kroppen under barnens gymnastiktimmar.

Man kan också tänka sig att grannarna skall lägga örat mot väggen för att lyssna efter barnskrik. Skall nämligen lagen fungera, måste ju samhället skaffa sig tillträde till de slutna kamrarna. Det är ingen avlägsen tanke att man tillsätter nämnder, som tar emot anonyma anmälningar, dit medborgarna kan ringa och anmäla varandra utan att behöva stå för sin anmälan.

Ni kan förstå vilken atmosfär denna ordning kommer att skapa. Och hur skall det inte bli för kristna grupper som redan är utsatta för en stor och överdriven uppmärksamhet på grund av sin kristna tro. Vilket ypperligt tillfälle att anmäla dem och få fram bilden av dessa kristna människor som barnmisshandlare. Tänk er en situation med 10–15 troende inför rätta för regelrätt barnmisshandel! Man kan bygga upp ett angiverisystem, som måste bli outhärdligt till slut.

Med bred majoritet röstade riksdagen igenom agaförbudet.

Övervakning nästa steg?

Redan nu kan vi se hur nitiska tjänstemän gör sina undersökningar förespeglande olika legala avsikter. Vart går dessa myndigheters alla uppgifter, som de skaffar sig inom olika områden? Jag känner mig faktiskt ängslig. Kan man stifta lagar som förutsätter att medborgarna övervakar varandra, kan vi heller inte veta om tjänstemännen bedriver ett slags övervakningssystem bland medborgarna.

Vad skall exempelvis Skolöverstyrelsens brev till länsskolnämnderna om kartläggning av Maranataförelsens skolor användas till? Är det en slags åsiktsregistrering? Varför är man så intresserad av just Maranataförelsen, när hemundervisning bedrivs av enskilda föräldrar enligt en paragraf som gäller generellt och alla? Man skall alltså kartlägga en hel rörelse på premisser som förefaller väldigt tvivelaktiga. I vilka datorer går sedan de här uppgifterna? Finns dessa uppgifter inmatade i datorerna kan de när som helst plockas fram och användas hur som helst.

Jag säger det här, eftersom det finns en tydlig tendens i vårt samhälle att övervaka och kontrollera medborgarna av en eller annan orsak. Nu kan vi inte längre ställa upp på samhällets villkor. Vi vill faktiskt leva vårt liv som kristna medborgare utan att bli berövade vår rätt att själva fostra våra egna barn. På den punkten finns inget utrymme för kompromisser. Vi kommer inte att överlämna barnen åt samhällets reguljära skolor. Vi måste stå utanför de etablerade systemen på olika områden, om vi skall kunna leva ett liv som är mer förenligt med vår Herres vilja. Vi menar att det är det lyckligaste för hela vårt samhälle. Det är därför vi ställer oss avvisande till alla smygande försök till kontroll. Vi kan inte släppa in människor i tjänsteärenden hur nära inpå oss som helst, därför att vi vet inte vad de egentligen har för avsikter.

Barnen som åklagare

Låt oss nu se på det förlängda perspektivet, då medborgarna skall ges en slags medborgerlig skyldighet att ange om de ser att barnen tuktas. Barnen måste då också i skolorna fostras till att anklaga sina föräldrar. Hur kommer de familjer att se ut, där barnen givits juridisk kapacitet att uppträda som sina föräldrars åklagare? Den situationen kommer att verka mer förödande på samhällskroppen än alla de misshandelsfall som vi idag kan registrera.

Låt mig säga några ord sedan om den positiva sidan. I bibeln finns det ett underbart familjeprogram. Jag blir gripen varje gång jag läser det. Det heter i Paulus brev till efesierna: *"I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren"*. Gud gör klart för oss att det finns en djupare mening bakom lydnaden. Vi måste se frågan ur evighetsperspektiv. Det heter nämligen sedan: *"Ty detta är rätt och tillbörligt. Hedra din fader och moder. Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig. För att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden. I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning."*

Så beskriver bibeln det normala. Det finns gränser man inte får överskrida. Barnen får inte överskrida dem, om de skall ha Guds välsignelse. Det finns gränser som föräldrarna inte får överskrida, om de skall ha Guds välsignelse.

Hela skapelsen vittnar

Allt förnuft säger att aga är nödvändig. Hela skapelsen bär entydigt vittnesbörd om att det måste finnas korrigeringsmedel. Skapelsen måste ansas och tuktas. Jesus sade att den gren som bär frukt måste han rensa för att den skall bära mer frukt. Skapelsen måste underkasta sig den ans som skapelsens Herre har beslutat om. I alla sammanhang förekommer tukt. De fyrbenta djuren fostrar sin avkomma liksom de flygande och de krälande

Forts. på sid 20

GUDS RIKE tar synlig gestalt

Söken först Guds rike, sade Jesus. Jag har känslan av att Guds rike inte är riktigt verkligt för oss. Vi reagerar som om Jesus skulle ha sagt att det viktigaste är att inte söka någonting alls. Men det sade han inte.

Av Arne Imsen, del I

Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagoger och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, "lika får, som icke hava någon herde". Därför sade han till sina lärjungar: "Skörden är mycken. men arbetarna äro få. Bedjen för dens skull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd".

Matt 9:35–37

De här tre verserna är egentligen mycket vägledande för oss. För det första får vi se något av Jesu verksamhet. Vi får veta vad som var mycket viktigt för honom. Den undervisning Jesus bedrev handlade om avslöjande av hemligheter, alltså inte bara intellektuell kunskapsmeddelelse om vissa dogmatiska ting. Det som var viktigt för Jesus var att få avslöja eviga och gudomliga hemligheter.

Alla vet vi att det är synnerligen viktigt för människor att få kunskap på alla områden. Varje politiker och varje ledare behöver kunskap. Varje lärare, varje socionom och psykolog – alla människor som skall ta itu med olika problem i tillvaron, t ex att hjälpa andra, måste ha kunskap om människor och de omständigheter de lever i. De måste kunna analysera strukturer och sociala miljöer och förhållanden. Allt detta är värdefullt, men ändå finns det en kunskap som är ändå viktigare. För Jesus handlade det om gudomliga hemligheter, som han skulle uppenbara.

Då Jesus började med sin förkunnelse, började han med att omedelbart placera in människan i ett evighetsperspektiv. Det är det väsentligaste, ty förlorar man det perspektivet och den dimensionen, blir undervisningen och budskapet bara ett socialt, psykologiskt, politiskt eller ett ekonomiskt evangelium, som visserligen kan vara av betydelse i människans kamp att lösa tillvarons gåtor, men som dock aldrig förmår att åstadkomma de djupa förändringar, som Jesus ansåg nödvändiga för att människan skulle leva ett helt, sant och harmoniskt liv. Vad människan först och främst behöver är kunskap om de eviga tingen. Men det är klart att dessa ting inte får behandlas hur som helst. Det finns vissa förutsättningar för att den kunskapsmeddelelsen skall ha framgång. Det måste till någonting annat än bara teorier och ord, om budskapet skall leda fram till det resultat Jesus väntar sig. Jag hoppas att vi inte väntar oss något annat resultat än det han gör.

Inte fråga om lycka och framgång

Jesus predikade det glada konungsliga budskapet om riket. Många gånger glömmer vi en mycket väsentlig sak i vår förkunnelse. Vi har en tendens att oupphörligt reducera evangelium till att gälla individens behov av lycka och glädje. Vi vill reducera budskapet till att bli ett slags terapi inom vissa områden. Men Jesu budskap handlade inte om människans lycka och framgång. Hans budskap var evangelium om riket. Jesus satte inte människan i centrum utan Gud. Budskapet hade inte sitt utgångsläge i människans nöd, vare sig den sociala eller den andliga. Gud var budskapets upptakt. Det hade sin begynnelse och sin förutsättning i honom. Så predikade han och avslöjade hemligheter om riket.

Evangelium om riket berör stora områden. Handlar det om riket, kan det inte bara gälla en individ eller några få, utan då måste det handla om hela mänskligheten. Jesus talade ju inte om någonting som är mindre än den fysiska världen utan om någonting som är större, mycket mera värt och överlägset allting annat.

I Matt 24:14 heter det så här: "Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma."

Det står inte att Jesus predikade evangelium om församlingen. Det står inte heller att det är evangelium om församlingen som skall bli predikat i hela världen, utan evangelium om riket. Ibland undrar jag om inte det kan vara så att själva förkunnelsen om församlingen står i vägen för riket i stället för att befrämja det.

Församlingen är en underbar skapelse, som vi verkligen inte skall undervärdera. Men jag måste ändå säga: Det finns någonting mera än församlingen. Här tycker jag att Jesus spränger församlingens gränser och gör klart för församlingen att den skall uppenbara och avslöja Guds rike. I den mån som Guds rike blir proklamerat och synliggjort, så fullgör alltså församlingen sin stora uppgift. Men om församlingen verkar i motsatt riktning, så att den hela tiden reducerar Guds rike till sina egna synliga sociologiska gränser, då blir budskapet förfelat, förvrängt och förfalskat.

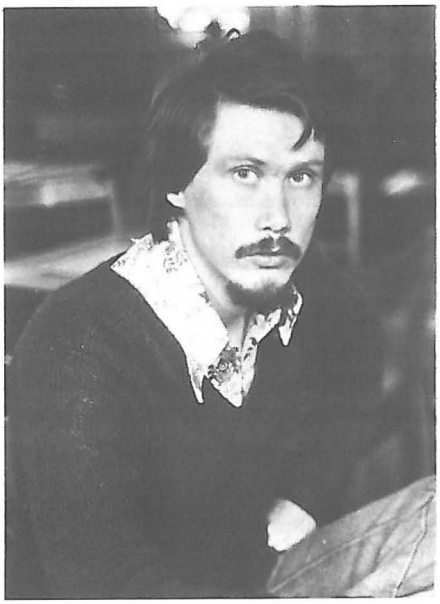
Guds rike är någonting mera än alla maranataförsamlingar. Ära vare Gud! Guds rike är det största av alla riken och kan aldrig förgås. Hur utvecklingen än blir med maranataförsamlingarna, pingstförsamlingarna och andra församlingar, så kommer Guds rike att bestå. Det är därför det är så synnerligen viktigt att vi har medborgarskap i det rike Jesus talar om.

Det Jesus egentligen gjorde och som vi bör lära oss i ännu större utsträckning, var att han först skapade ett be-

Forts. på sid 15

Kom ner från din abstrakta medelklass-himmel, Erik Sollerman!

Kjell Hägerman svarar på en ledar-artikel i tidningen Missionsbaneret

Kjell Hägerman är bankman.

■ Under våren visades i TV ett program från Sergels Torg i Stockholm om vad som kan hända en vanlig lördag. Bland myllret av politiska och andra mer svårplacerade förkunnare visades också en maranatagrupp, som väckte stor uppmärksamhet.

Kort efteråt skrev Erik Sollerman en ledare i Missionsbaneret, där han liknade myllret på Sergels Torg vid en spegel av vår sjuka tid med sina perversiteter och demoniska dimensioner. Och människorna var likadana med ett omättligt behov att blotta sin nakenhet, sina missbildningar och sin självupptagenhet. Erik Sollerman fortsätter.

■ "Och den kristendom som framträdde på denna gatans arena höjde sig synbarligen inte mycket över den allmänna gatunivån. Det var samma slags påträngande självbelåtenhet, samma slags demonstrationsstrategi, samma slags människor utan hämningar och utan folkvett, en kristendom utan sammanhang, utan andekraft och utan genomslagskraft.

Detta Sergels Torg var sannerligen inget Areopagen varken för Sten Selanders dikter eller för aposteln Paulus finstämda budskap om gudstro och skapelsetro. Fanns det överhuvudtaget någon släktskap med Apostlagärningarna så var det med trollkarlen Simon, en kristendom med höga anspråk på karismer, mirakel, där man överbjöd alla andra drogförsäljare med en 'lyckojesus' modell 1979. Alltsammans t o m det tungomålstalande som demonstrerades som ett religiöst artisteri, låg på gatans nivå och tillhörde gatans exhibitionism och gatans parlament.

Aposteln Paulus skulle inte ha haft en chans i denna billiga miljö. Och inte Ture Nerman och Sten Selander heller", skriver Sollerman och citerar Sten Selanders diktning.

■ Kjell Hägerman, själv en gång frälst genom ett av Maranatas torgmöten, har svarat på Erik Sollermans artikel. Svaret var infört i Missionsbaneret 23 maj 1979.

■ Jag har just läst en välformulerad ledare i Missionsbaneret, skriven av Erik Sollerman, med anledning av TV-programmet om Frälsning på Sergels Torg. Han kan verkligen beskriva det han vill ha sagt på ett poetiskt och elegant sätt.

I den här ledaren har tydligen ambitionen varit att helt och hållet förpassa maranataungdomarnas möte på Sergels Torg till ett utomkristet fenomen. Skulle det ha någonting med Bibeln att göra så är tydligen trollkarlen och bedragaren Simon det närmaste han kan komma.

Från lagom distans ironiserar och förlöjligar skribenten dem på ett ganska kränkande sätt. De är människor "utan hämningar och utan folkvett" och enligt Sollerman så representerar de "en kristendom utan sammanhang, utan andekraft och utan genomslagskraft".

ETT KONSTSTYCKE

Det märkliga är ju att jag själv och flera med mig blivit frälsta som ett direkt resultat av dessa så "perversa och självupptagna" torgmöten.

Jag lyckades med konststycket att bo i det "kristna" Sverige i nästan 20 år utan att **en enda gång** möta en levande kristen, som kunde berätta för mig att Jesus Kristus lever och att den som tror på honom kan få sin synd förlåten och bli frälst.

Första gången jag mötte evangelium var just genom dessa maranataungdomar på Sergels Torg, där de en söndagseftermiddag i maj stod och sjöng och vittnade om den Jesus de själva hade mött. Jag följde med på väckelsemöte på kvällen och en dryg vecka senare böjde jag mig inför Jesus och blev frälst. Detta var i maj månad 1973 och jag är fortfarande bevarad i det liv jag då mottog som en gåva av himmelens Gud.

Om dessa människor **inte** hade gått ut och ställt sig på Sergels Torg med sitt budskap är det väl troligt att jag fortfarande hade levt kvar i mitt hopplöst materialistiska liv, **om** jag fortfarande hade levt och inte för länge sedan tagit livet av mig.

EN KAMP

Jag tycker skribenten ska försöka komma ner från sin abstrakta medelklasshimmel för att delta i kampen för evangelium. Att nå människor med budskapet om Jesus Kristus – individens enda hopp. Då räcker det inte med fraser, då får man själv gå och "frambära sin **kropp** till ett levande heligt och Gud välbehagligt offer", hur ofullkomlig man än känner sig. Eller tror Sollerman verkligen att det som människorna på Sergels Torg längtar efter är en aning av Ture Nermans och Sten Selanders poesi för att med den förgylla sin förnedring och desperation – tror han verkligen att lite "finstämd skapelsetro" hjälper dem ut ur deras förtvivlan?

Ska människan bli frälst så måste hon få höra ett rent och konsekvent evangelium, som inte bara är fraser utan som får konsekvenser för **hela** människan, till både ande, själ och kropp.

Sollerman får ursäkta mig, men hans kristendom verkar så kolossalt abstrakt och verklighetsfrämmande.

KJELL HÄGERMAN

Bert Stålhammar, länsskolnämnden i Örebro, har mött föräldrarna som undervisar barnen hemma

–Känn er fria från läroplanen

Skolan skall ju svara på elevernas frågor

Bert Stålhammar besökte under våren storfamiljen i Latorp för att se närmare på föräldrarnas numera så riksbekanta hemundervisning. Stålhammar såg överraskande realistiskt på verksamheten. Alla försök att stoppa undervisningen ämnade han motsätta sig. På Latorp mötte han även Arne Imsen.

Bert Stålhammar, *rektor och skolinspektör vid länsskolnämnden i Örebro län, ordf. i folkpartiets arbetsgrupp som sysslar med skolfrågor, kandidat till generaldirektörsposten vid skolöverstyrelsen, tidigare riksdagsman och f.d. styrelseledamot i Örebromissionen.*

Det blev en het diskussion när Bert Stålhammar, skolinspektör vid länsskolnämnden i Örebro, tog risken och lät sig ställas mot väggen vid ett besök ute hos storfamiljen på Latorp, Örebro.

Direkt orsak till besöket var skolöverstyrelsens kartläggning av "maranataskolornas" utbredning i riket. Eftersom Stålhammar får sådana frågor om Maranata, ville han med egna ögon se den omdiskuterade undervisningen.

Bert Stålhammar är själv aktiv kristen, pastorsbarn och en drivande kraft inom Örebromissionen; således inte helt okunnig om väckelserörelsernas speciella situation. Ute på Latorp mötte han Arne Imsen, som hårt drivit frågan om hemundervisningen som en klar konsekvens av kristen tro.

Bert Stålhammar sade sig ha förståelse för maranataföräldrarnas åsikter men höll inte med. Själv hade han fått utlopp för sina ambitioner i en jordnära och världstillvänd politisk aktivitet av folkpartistiskt märke. Ett tag har han suttit som riksdagsman. Idag är han ordförande i partiets arbetsgrupp, som sysslar med skolfrågor, där också skolministern Birgit Rodhe är med.

Diskussionen ute på Latorp blev belysande ifråga om hur en etablerad samhällsuppbyggare med kristen bekännelse idag kan se på sin uppgift som Jesu efterföljare. Diskussionen utvecklade sig till att gälla vem som egentligen utövar störst inflytande på samtiden. Är verkligen det kristna politiska engagemanget så positivt för den kristna saken som man kan tro? Möjligen positivt för samhället men aldrig för Guds rike, hävdade storfamiljen.

Tveksamt med en elev i taget

En rundvandring till de föräldrar som undervisar sina barn själva hemma övertygade Bert Stålhammar om att det i storfamiljen på Latorp mer handlade om hemundervisning än skolundervisning. Arrangemanget fick honom till och med att ifrågasätta om man skulle driva hemundervisning så extremt som med endast en elev i taget som man gör. Arne Imsen förklarade saken.

– Det viktiga är att hålla fast vid föräldraengagemanget. Om undervisningen fått en konstlad form just här, då beror det på lagstiftningen. Ordnade vi en annan form, skulle den genast bli stämplad som enskild skola och därmed också leda till att vi fick hela kontrollapparaten över oss, vilken vi är ytterst angelägna om att hålla på ljusårs avstånd.

Stålhammar undrade om det skulle vara ett sämre alternativ att starta en föräldraledd skola i storfamiljen med grupper på 4–5 elever, om det fanns möjligheter. Att det skulle vara sämre förnekade Imsen. Tvärtom skulle det öppna nya vägar och möjligheter, och det är redan i den riktningen man arbetar.

Undervisningen som maranataföräldrarna bedriver är tillåten enligt en speciell paragraf i skollagen. Under året som gått har dock starka krafter arbetat på att få bort bestämmelsen. Riksdagsmannen Åke Gillström (s) har bl a hävdat att hemundervisningen i storfamilj är en kamouflerad privatskola, som måste underställas sam-

ma stränga kontroll som en vanlig skola. Från storfamiljernas sida har man bestämt motsatt sig alla sådana krav och förklarat att en lagändring bara skulle leda till att föräldrarna tvingas gå under jorden och bli lagbrytare.

Det blir ingen polishämtning

Polishämtning av barnen trodde dock inte Bert Stålhammar skulle bli aktuellt i något fall. Det deklarerade han klart då han på Latorp stödde hemundervisningen i överraskande realistiska tankegångar.

– Mitt argument för att behålla paragrafen är att man kan klara konflikten om man har kvar paragrafen. Ur samhällets synpunkt måste man fråga sig hur man skall lösa problemet om man får ett förbud, som man inte kan följa upp. Om man tar bort hemundervisningsparagrafen riskerar man att få lagbrytare eller få polishämtningar. I praktiken kommer det väl inte att bli så, men man kan ju tänka sig bilder i världspressen på hur man i Sverige hämtar barn till skolan mot föräldrarnas vilja. Det finns lagliga möjligheter till det, men det har inte förekommit i Sverige på 15 år. Det finns ungar som skolkar från skolan och det finns föräldrar som håller sina barn hemma av andra skäl, men det är ingen som skickar polis på dem, och det kommer man inte att göra nu heller. Det är ett skrämmande perspektiv om man skulle tänka sig börja polishämta barn eller tvinga föräldrar att gömma dem. Jag tycker absolut inte att man skall skapa martyrer i samhället eller underjordiska kyrkor. Samhället har råd med den här mångfalden.

Inga juridiska spetsfundigheter

Till skillnad från Åke Gillström anser Bert Stålhammar att det inte kan vara fel om undervisningen i storfamilj också sker i grupp.

– Om ni inte skickar barnen till skolan, måste man göra det bästa för dem där de är. Det bästa är om ni kan undervisa i grupp. Jag anser det vara fel om man via juridiska spetsfundigheter ger eleven en sämre situation.

Om det nu inte finns opinion för att helt avskaffa hemundervisningen, har man föreslagit att göra om paragrafen till att gälla endast speciella undantagsfall. Bert Stålhammar förnekade att skolöverstyrelsens kartläggning av Maranata hade något med den saken att göra. Tanken att Maranata skulle kartläggas för att kunna särbehandlas var rena konspirationsteorien, ansåg han och menade att det var att bygga upp något av att vara förföljda.

> *Jag anser det fel om man via juridiska spetsfundigheter ger eleven en sämre situation.*
>
> *Bert Stålhammar*

Arne Imsen replikerade.

– Definitivt inte. Jag tycker att den stora apparat som skolan utgör ägnar alldeles för stor uppmärksamhet åt den här lilla marginella företeelsen. Jämför detta med de enorma problem som skolan själv har. Hemundervisningen är trots allt inte traditionslös utan har sin historicitet. Hemundervisningen är den mest ursprungliga och äldsta undervisningsform vi har. Vi är ju inte en terroriströrelse utan medborgare med kristen bekännelse, och vi åberopar bara den gällande lagstiftningen.

Hemundervisningen har varit en omdiskuterad företeelse. Medan vissa kommuner godkänt undervisningen har andra kommuner blankt nekat. Inom storfamiljerna har man därför undrat om det inte finns några klara bestämmelser. Arne Imsen frågade om ifall man fick avslag i en kommun var tvungen att "söka politisk asyl" i en annan kommun för att få undervisa själv.

Men Bert Stålhammar skakade avvärjande på huvudet och hänvisade till att det finns en överklagningsmyndighet, som skall vaka över att det blir en enhetlig tillämpning, först länsskolnämnden och sist skolöverstyrelsen.

Skolmyndigheterna på de olika platserna har alltså agerat mycket olika. Framför allt har det som bestämt deras välvilja eller kallsinnighet varit vad man ansett om undervisningens innehåll. Hemmet kan inte ge en undervisning som vad lagen säger "väsentligen motsvarar grundskolans", har man hävdat. Bert Stålhammar avfärdade resonemanget som föråldrat.

Känn er fria från läroplanen!

– Vi är på väg mot ett väldigt decentraliserat skolsystem. Det nya läroplansförslaget innebär ännu större frihet att ta upp det man på den lokala nivån vill arbeta med.

Bert Stålhammar riktade sig till föräldrarna med en direkt uppmaning.

– Känn er väldigt fria från läroplanen! Utgå från elevernas behov, intresse, förutsättningar och det som är lämpligt att prioritera i olika ämnen! Skolan skall ju svara på elevernas frågor.

Det skolan i första hand skall fostra till är att eleverna skall lära sig leva i gemenskap med alla människor oavsett ras, åsikter och religion. Därför var Stålhammar emot betygssystemet, eftersom det betygsätter fel kvalitéer hos människor.

– Vad har ni då för anledning att över huvud taget pröva våra barn? frågade en förälder. Och Stålhammar svarade med att peka på att det finns en lagparagraf som bjuder detta och den gäller alla.

Lagstiftningen är föråldrad

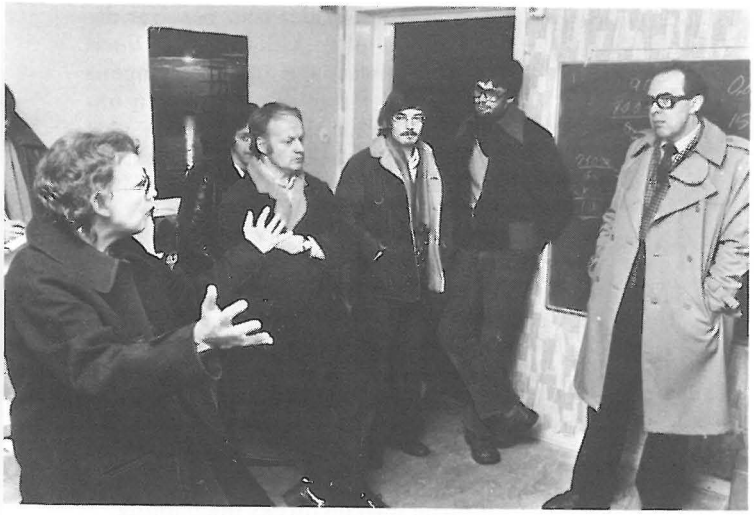
– Vad skall då samhället pröva?

– Det är en viktig fråga. Där har inte lagstiftningen hunnit med ut-

vänd!

Kemilektionen pågick för fullt då Bert Stålhammar tittade in. Östen Dahlberg kontrollerar att sonen Niklas följer anvisningarna.

Stina Fridolfsson har synpunkter på skolan. En av de många journalisterna från lokaltidningarna och radion syns i bakgrunden.

> *Ur samhällets synpunkt måste man fråga sig hur man skall lösa problemet om man får ett förbud, som man inte kan följa upp.*
>
> *Bert Stålhammar*

Forts. från föreg. sida

vecklingen, svarade Stålhammar.

– Om undervisningen skall bedrivas utifrån elevens förutsättningar, hur skall man då utforma en prövning. Vad som är elevens förutsättningar vet väl föräldrarna bättre än någon annan?

– Jag tycker inte att man kan pröva eleverna mot något begrepp som är absolut. Det finns inget sådant begrepp, menade Stålhammar.

Bert Stålhammar tycktes dock angelägen påpeka att man måste underordna sig de regler som samhället har. Det kan inte vara särskilt farligt, menade han.

– Nu måste jag skynda mig att dementera vad du säger, insköt Arne Imsen. Det får absolut inte bli ett intryck av att vi vill ha myndigheterna utrensade, utan vad jag motsätter mig är kontrollapparaten och samhällets ständiga försök att vidga sin sfär på bekostnad av den enskilda människan. Varför skall samhället tillskriva sig större möjligheter att fostra barnen än föräldrarna själva? Vi vill rehabilitera hemmet, och då menar jag att det är en kristen plikt att se till att föräldrarna rustas för den uppgiften. Det är inte samhällsfientligt, men vi vill sätta gränsen för samhällets totalitära maktanspråk.

Frikyrkomiljön

Samtalet på Latorp gled därmed över till det ideologiska planet, där åsikterna tydligt skar sig. Bert Stålhammar uttryckte starka farhågor för att barnen i en så tät gemenskap utsätts för ett slags psykiskt förtryck. Refererande till sin egen uppväxttid i frikyrklig miljö, menade han att barnen måste få söka sig fram på egen hand för att orka finna sig själva.

Arne Imsen: – Det är verkligen en överdrift. I denna miljö finns en tröskeleffekt, som gör att individen får större möjligheter att orientera sig individuellt. Hon får en mycket högre ambitionsnivå och nöjer sig inte med vad gruppen representerar utan söker ständigt nya kontakter och kunskapskällor.

– Här tvingas också föräldrarna genom sitt engagemang för barnen utvidga sin kunskap. Föräldrarna får en slags vuxenutbildning tillsammans med barnen.

– Går vi till verkligheten ser vi att skolan idag har all möda att klara av elever som kommer från udda miljöer. Vi har t ex ett stort invandrarproblem. Frågan som bör ställas är: Vad har samhället för möjligheter att ge en enda människa förutsättningar att fungera utifrån sina egna värderingar? Skolan konserverar i själva verket de rådande klasskillnaderna och ojämlikheterna. Det är här motsättningarna mellan oss ligger, för vi ser det här från ett helt annat perspektiv.

Men Bert Stålhammar var inte överens.

Kristna i beslutspositioner

Bert Stålhammar: – Jag respekterar er men tycker att det är väldigt bra om det finns kristna människor i beslutande positioner, där de kan vara med och påverka i kristen riktning.

– Jag vet inte hur jag skall fungera om jag skulle isolera mig. Jag är pastorsbarn, så jag vet vad det vill säga att vara mobbad. På mig har det verkat så att jag blivit härdad. Man måste också möta människor som tycker helt annorlunda än en själv.

Arne Imsen: – Låt oss inte komma bort ifrån att vi befinner oss i en konfliktsituation. Det har djupast sett sin grund i gudsbilden, kristussynen och kultursynen. Du säger någonting om att vi skall in i samhället och göra en insats där. Men orsaken till att vi kan göra en insats i samhället är ju att vi som kristna utgör ett unikum i tiden. Utan denna identitet och egenart kan vi ingenting uträtta. Denna egenart, som gör oss till ett salt i förruttnelsen, skapas i den kristna gemenskapen. Jag kan inte se annat än att församlingens stora mål här i tiden är att bredvid nationerna bygga upp ett idealsamhälle.

Vem skall sköta kommunikationerna?

Bert Stålhammar: – Ni talar om församlingen och hur rik den är på gemenskap. Men samtidigt måste jag som politiker konstatera att det finns människor som inte ställer upp på de kristna idealen. Vad gör jag då som kristen politiker? Jag jobbar naturligtvis i alla fall för att få de kristna idealen att slå igen. Jag förstår er, men samtidigt måste det ju finnas människor som sköter alla vardagliga saker så att även ni kan fungera. Kommunens styrning, vägar, gator, vatten och avlopp måste fungera och några måste fatta beslut.

Arne Imsen: – Det är detta jag reagerar emot, ditt sätt att med ett sekulariserat resonemang undervärdera församlingen och övervärdera samhället. Som om politiska insatser skulle betyda mer än insatser i församlingen! Du tar upp det där schablonmässiga resonemanget om att det måste finnas kommunikationer o.s.v. Det är inte där problemet ligger. Jag har aldrig sagt att en kristen skall leva så isolerat i tiden att hon inte kan ha inflytande. Men frågan är: Vilket inflytande? Det är uppenbart att kommunikationerna på vägarna är viktiga, men kommunikationerna med evigheten är så i särklass viktiga att ingenting får gå före det. Vägarna kan andra ta hand om, men de kan inte ta vår uppgift.

– I den gemenskap som församlingen utgör, blir vi inte starkare om vi exempelvis sprider ut våra krafter i partipolitiken. Tvärtom, så uppslukas vi. Men om vi som tror sluter oss samman, kan vi bygga upp en levande gemenskap. Vi kan bygga upp ett ekonomiskt och socialt system, där kärleken är rådande.

– Om vi kristna bleve lite mer konsekventa så att vi inte bara bejakade trons välsignelser utan också trons konsekvenser så att korset skilde oss

Orsaken till att vi kan göra en insats i samhället är ju att vi som kristna utgör ett unikum i tiden. Utan denna identitet och egenart kan vi inte uträtta någonting.

Arne Imsen

från världen, skulle vi också få uppleva förföljelse. Därför tycker jag att det är lite skrämmande när du sitter och säger: Söka martyrskap! Det är fräckt att tala så när Jesus har sagt att vi skall bli döpta i den helige Ande för att bli martyrer. Han har själv sagt att efterföljelsen i sig innesluter ett martyrskap. Hur kan man då som kristen nedvärdera martyriet och förlöjliga människor som på grund av efterföljelsen utsätts för onda makter! Det är väl ingen som vill göra sig till martyr, det är självklart, men vi vill följa Kristus.

Kontrolltendenserna

Bert Stålhammar: – Jag förstår vad du menar, men jag reagerade emot dina uttryck såsom "politisk asyl" t ex.

Arne Imsen: – Att jag ser något realistiskt i det skall jag inte förneka. Ta exempelvis denna fruktansvärda kontroll, som förekommer. Skall man ut på gatorna och sjunga, måste man ha tillstånd. Man får inte vittna eller utöva någon religion för då stör man ordningen. Tendensen i samhället är att tydligt begränsa våra möjligheter att verka evangeliskt.

– Likadant är det med skolfrågan och utvecklingen inom folkrörelserna. Vi har sagt att folkrörelserna tenderar att bli statens förlängda arm. Då svarar de: Ni får inte komma in i våra lokaler! Så bekräftar de bara riktigheten av vad vi har sagt. Jag ser väldigt allvarligt på det här. Därför måste faktiskt barnen idag prepareras för att kunna överleva såsom sanna människor. Annars kommer de att robotiseras, mekaniseras eller på andra sätt avsjälas i det materialistiska samhället. Det ligger verkligen något i det här med "politisk asyl".

– Det var ett annat uttryck jag också använde, nämligen åsiktsregistrering. Yttrandefriheten liksom religionsfriheten är också i farozonen. Samhället söker hela tiden få allt under kontroll. Men vi är kristna och vi tror på bibeln. Jag tycker att det får räcka för samhället att veta det. Det vi gör är att vi läser bibeln och handlar därefter. Nu säger samhället att det

Forts. på sid 13

Efter Pilgrimsskolans avslutning

–Vi kan ju faktiskt lära våra barn läsa och skriva

Birgitta Johansson, förälder på Latorp, berättar

I denna ljuva sommartid gå ut min själ och gläd dig vid den store Gudens gåvor."

En av de största gåvor Gud har givit oss, är barnen. De är ett kapital att förvalta. Det är inte likgiltigt hur vi låter deras uppväxttid vara. Vi har inte rätt att strunta i hur deras skolning sker. Det är nu under de här åren som deras liv formas, och der är vi, deras föräldrar som är ytterst ansvariga.

Så ser vi det, och därför har vi tagit ETT steg för att själva få chans att påverka, forma, leda och lära dem.

Utifrån detta växte det som vi kallar för Pilgrimsskolan fram.

Man bävade. Hur skulle vi klara det här.

Föräldrar, mer eller mindre utbildade, som matats med den moderna synen att endast experter och specialister är kapabla att lära ut på olika områden. För varje problem som uppstår skall ju en expert tillkallas och rådfrågas.

Det första året hade vi stor hjälp av syskon med lärarutbildning, för fortfarande var det svårt att tro att vi, vanliga enkla föräldrar med 7, 8, 9 års grundskola, skulle kunna förmedla kunskap till våra barn. Men undan för undan har vi växt in i uppgifterna.

Ibland möter vi saker som är helt nya för oss, kanske nya termer och räknesätt, ibland är det kunskaper som fallit i glömska och måste friskas upp eller helt nya saker som vi måste ta ställning till. Många gånger har vi känt oss hjälplösa, men vi har fått lära oss tillsammans med barnen. Inte som en lärare som sitter högt däruppe och har svaret på alla frågor färdiga från början, men vi har fått sitta ner och lösa problemen tillsammans.

Sakta men säkert har vår kränkta ära upprättats. Vi KAN ju faktiskt lära våra barn att läsa, skriva och räkna, och förmedla baskunskaper till dem. De blir kanske inte dataingenjörer eller tekniker men de får lära sig att bedja och lära sig att leva naturligt och harmoniskt, de får en grund att stå på. De blir individer som vet att "livet är mera värt än maten och kroppen mera värd än kläderna".

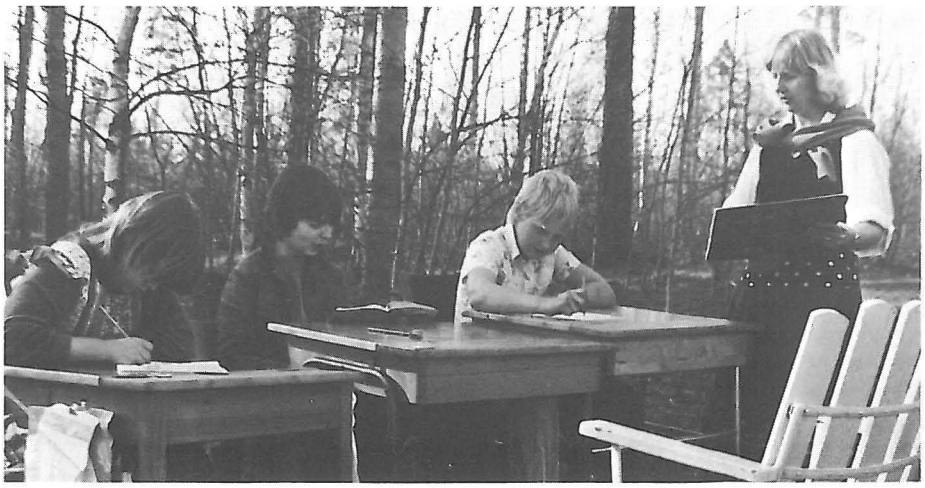
Varje morgon har vi läst Bibeln och bedit tillsammans innan dagens arbete har börjat. Tänk att få tala om att det går an att bedja Jesus om hjälp med krångliga räknetal o.dyl.

Och den personlighetsutveckling och mognad de större barnen genomgått detta år, är gripande. Tonårspojkar som naturligt och obesvärat kan umgås med alla, från de små barnen till de äldre, utan att vara generade och som vågar visa känslor där man vanligtvis sätter upp en tuff och oåtkomlig attityd.

Nu är 78-79 års arbete avslutat och vi hade behov av att tillsammans med storfamiljen tacka Gud för det år som gått, så på fredag den 8/6 samlades vi runt ett festligt dukat bord ute på gräsmattan på Humlegården, där vi festade och utbytte erfarenheter vi gjort i undervisningen.

Så lovade vi Gud för den möjlighet vi fått, och den hjälp Han givit. Lovsången ljöd vida omkring och tacksägelsen steg högt när vi till sist stod upp och med lyfta händer prisade honom som är värd att prisas.

En vacker dag i Nyköping flyttades lektionerna ut i det fria. Här undervisas Anette, Bengt och Tomas av Britta Hellström, en av föräldrarna på Blommenhof.

Snart slås portarna upp för en invasion av konferensgäster.

Välkom konfer GÄRDSI

Gärdshyttans gård, Maranatafolkets nya konferensplats, ligger i sydöstra Närke, där närkesslätten övergår i skogsområde. Här börjar den traditionsrika Tylöskogen, som sträcker sig in i Östergötland. I de här trakterna lever ännu minnet av den heliga Birgitta kvar. Hit sträckte sig en gång Vadstena klosters domäner, och här förbi passerade en gång många pilgrimer på sin vandring mot platser, där de trodde sig kunna finna verklig frid.

Namnet Gärdshyttan kommer från den första bergshanteringens tid, då här fanns en smälthytta. Fortfarande är bergshanteringen i bygden en av huvudnäringarna. I själva Gärdshyttan är dock jordbruket dominerande. Det var här vid sekelskiftet man uppförde Gärdshyttans gård till ett hem för åldringar. Några årtionden senare förvandlades anläggningen till ett annex till S:ta Birgittas sjukhus i Vadstena. Efter att ha stått tomt i några år, tar nu maranatafolket över och förvandlar gården till ett missions- och evangelisationscenter för nya uppgifter.

Goda utrymmen

Här står nu alltså en anläggning färdig för ett stort antal människor. Inkvarteringen blir lätt för många utrymmen finns till förfogande. Huvudbyggnaden är i tre plan och rymmer ganska många platser. Där finns också serviceutrymmena med bl.a. kök och två stora matsalar.

Bredvid huvudbyggnaden uppe på en kulle ligger f.d. personalhotellet med ytterligare rum. Det finns också en vaktmästarebostad utanför vars knutar rabarberna redan står färdiga och några bärbuskar nu bara väntar på sin tur. Allt inramas av den vackra parkanläggningen, som ger stället något av herrgårdskaraktär.

Till sist måste också nämnas att inte långt från Gärdshyttan ligger det kända Hargebadet vid Vätterns strand. Dit tar det inte lång tid att förflytta sig för ett uppfriskande morgondopp innan konferensdagen börjar med sina många och viktiga möten.

Uppe på kullen ligger f.d. vårdhemmets personalbostäder, också en ansenlig byggnad.

Hargebaden vid Vättern har en vidsträckt sandst

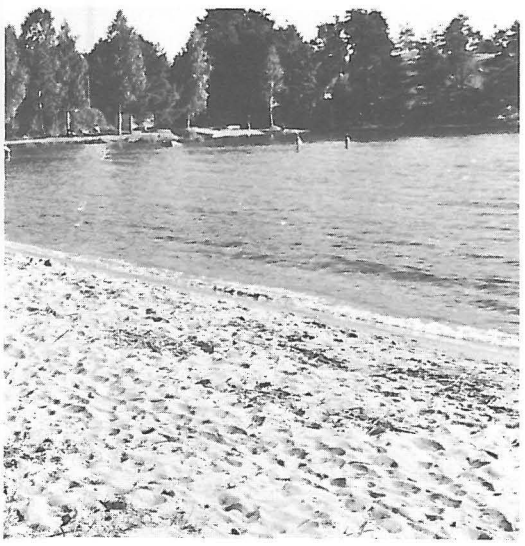
men till ensen i HYTTAN

Själva mötena kommer som vanligt att hållas i ett stort tält som rymmer massor av människor. Allt är alltså upplagt för en spännande konferensvecka.

Vaktmästarbostaden.

d.

Forts. från sid 14

IVAR JONSSON

Du har varit ute några år nu och sålt böcker? Vad har dina erfarenheter varit?

— Jag tycker att det sorgligaste är när man är negativ. Särskilt kommer jag ihåg en gammal man i Hälsingland. Jag frågade om inte han skulle köpa en tidning. "Du skall väl till himlen, du ock . . .?" frågade jag. "Nej", sade han. "Jag skall till Kiruna på krematoriet, jag", sade han. Jag blev alldeles stum och jag liksom backade ut. En vecka efteråt var den här mannen död. Han fick verkligen sin vilja igenom.

Hur kom du i kontakt med Maranata?

— Der var en radikal upplevelse på ett möte i Runemo. Man fick försöka komma sig dit ensam, för det var ingen som vågade följa med. I mötet ställde jag mig bara rakt upp och prisade Gud. Jag blev så förnyad att jag inte ville sova på hela natten.

Du har familj och barn också?

— Sedan vi tog barnen ur skolan, har vi tre stycken som vi undervisar hemma. Jag tycker att det har gått bra. Skolmyndigheterna har varit väldigt positiva och flera har kommit och besökt oss, psykologer och en skoldirektör. Och vi har fått löfte om att få undervisa barnen nästa år också.

Varför har ni tagit barnen ur skolan?

— Skolan är så pass demoraliserande. Det är svårt att stå emot de nedbrytande krafter som råder i skolan. Där existerar gruppmentalitet och förstörelsemani. Enligt Guds ord är det vår skyldighet som föräldrar att skydda våra barn.

Det är ett år sedan Ivar Jonsson och hans fru Gerd tog sina barn ur skolan och började undervisa dem själva. De har fått se många positiva förändringar hos barnen.

Hur ser du då på framtiden?

— Min framtidsdag är ljus och lång. Men så är det inte för världens barn. Det är den yttersta tiden och vi vet att oerhörda ting kommer att hända. Men för den frälsta människan finns det alltid en tillflykt och ett skydd.

Om du skulle rikta några ord till den som läser detta till sist, vad skulle du då säga?

— Att bli frälst är att få uppleva något radikalt nytt. Det som förr var tristess och hopplöshet, det är definitivt slut. Att bli frälst är att bli född på nytt. Man får ett nytt hjärta och den helige Ande flyttar in i oss. Man blir ett tempel åt den helige Ande.

Folket kräver ekumenik

□ Frikyrkosamfundens "gräsrötter" är betydligt mer avancerade i sina önskemål om ekumenik än vad samfundens ledarskikt velat tro, säger professorn och metodisten Thorvald Källstad apropå en SIFO-undersökning om frikyrkofolkets attityder.

Källstad hävdar att man inte längre kan åberopa att man inte känner till frikyrkofolkets ekumeniska hållning som skäl för att förhala samkristna lösningar, ekumeniska församlingar och överläggningar om enhet.

Skall vi tro att samfundsledningarna ganska snart på grund av demokratiseringsprocessen i kyrkorna kommer att tvingas på knä och kapitulera för folkets krav på praktiskt ekumenik!

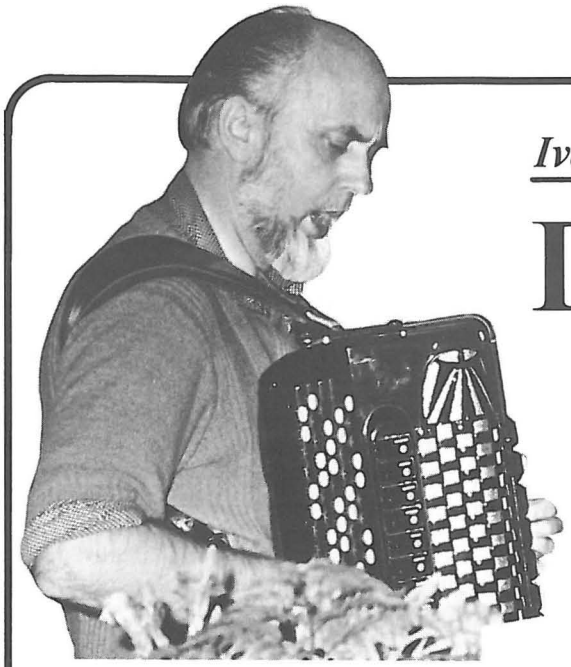
Forts. från sid 10

BERT STÅLHAMMAR

får vi göra men bara inte praktisera det med avseende på våra barn. Vi får vara föräldrar men inte fostra dem efter våra kristna värderingar. För att ge eftertryck åt det har samhället t o m hotat med repressalier. Framför allt söker man överta föräldrarnas roll. Det finns risk att föräldrarna ger efter och går med på vad samhället anser. Man säger att det kan bli en torftig miljö, och många kristna lockas att ställa upp på det. Men här vill jag protestera! Det kan väl aldrig bli en torftig miljö, där Kristus är Herre!

Och storfamiljen stämde in: — Det är ju de andra som sitter i burarna! Inspärrade i tiden!

Arne Imsen: — Ett faktum är att vi redan påverkat valet. Vi gör det utan att vara politiskt organiserade. Genom vårt sätt att vara och förfäkta våra åsikter, påverkar vi. Visserligen är det så att skall vi bära fram frälsningsbudskapet kan vi inte engagera oss partipolitiskt, för då blir vi uppbundna av en politisk ideologi. Men vi är inte avvisande i samhällsutvecklingen. Vi vill förbättra samhället, men vi gör det bäst som en kristen församling □

Ivar Jonsson berättar

Dansmusikern som lade om och blev frälst!

Ivar Jonsson är ett välkänt namn i byarna uppe i Hälsingland och Medelpad. Ofta var han anlitad musiker på danser, fester och kalas. Folk tyckte om att höra hans musik och dansa till de låtar han drog på sitt dragspel.

Men det har gått rätt många år nu. Idag reser Ivar Jonsson omkring som evangelist och kolportör. I Maranata är han ett omtyckt namn genom sin friska sång och sitt frimodiga vittnesbörd. Helt plötsligt lade han av med dansmusiken efter en djupgående inre uppgörelse, som fick honom att helt tänka om och börja tjäna Gud. Han kunde helt enkelt inte fortsätta som förut.

Vad var det som hände och hur kunde det ske? Ivar Jonsson berättar här själv om sin omvändelse och vad som föregick den.

Ivar Jonsson är född på Frösön i Jämtland. Han lärde sig tidigt spela cittra och gitarr. Vid tioårsåldern fick han sitt första dragspel.

— Jag minns särskilt en gång när vi hade skolfest och jag skulle spela en låt på mitt dragspel. Ta en känd melodi, sade läraren, men det var en danslåt. Jag kände mig faktiskt illa till mods och jag blev lite rädd, för det var ett annat område jag gick in på. Det märkliga var, att när jag började spela sådana här danslåtar, försvann min sångröst, och jag fick den inte igen förrän jag blev frälst vid 30-årsåldern.

Vad använde du ditt dragspel till före din omvändelse?

— Jag spelade på danser, fester och kalas. Jag var väldigt olycklig med tillvaron för jag kände mig ensam. Det var då jag började läsa bibeln och fick upp ögonen för Frälsaren. Särskilt grep mig vad jag läste om Jesus, som gick omkring ibland människorna och gjorde så mycket gott. Han fick gå i döden medan människorna fortfarande älskade det som var ont.

— Jag minns en episod när jag spelade på en dans. Det var en fru som dansade omkull. Hon slog sig i parkettgolvet och man fick frakta iväg henne till lasarettet. Då kände jag mig skyldig och jag tyckte att jag spelade för onda andar och olyckliga människor som bara söp och irrade ut och in. Och själv var jag lika olycklig.

— Det var då det hände att jag blev frälst. På pingstafton hade jag varit på dans. Folk sprang bakom knuten med sina flaskor och man svor och hade sig. Det blev tillräckligt för mig, och jag sade till mina bekanta att det här liknade ju rena eländet. "Nej, jag skall bli frälst," sade jag, och man höll med mig och tyckte att det vore väl det bästa.

Hade du gått på möten tidigare då?

— Ja, på något enda. Men man hade inte frågat om jag ville bli frälst, fast jag ville. Därför blev det inget beslut. Men på pingstdagen cyklade jag till ett möte, medan frun var hemma. På mötet var det en ung man som talade i tungor och vittnade. Jag hade ingen tanke på vad han sade eller vad som hände, för jag satt och önskade att man skulle komma ner och fråga om jag ville bli frälst. Hela mitt inre var i upplösningstillstånd.

— Till slut kom den unge mannen ner och fram till mig. Han frågade: "Tror du på Gud?" "Ja", sade jag. "Är du frälst?" frågade han. "Nej, det är jag inte," svarade jag. Det är två vitt skilda saker alltså. Människor kan tro på Gud men ändå inte överlåta sig och bli frälsta. Det är ett annat steg. Jag fick hjälp att resa mig upp från sista bänken och gå fram och böja knä. När man lade händerna på mig och bad till Gud, kändes det som om jag lättade flera kilo i vikt. Så oerhört lycklig blev jag.

Hur kom det här att inverka på ditt liv?

— Jag kände Guds kallelse att gå ut med evangelium. Det var en speciell funktion jag fick. Jag såg mig själv gå ut på vägar och ut till människorna i husen. Jag ville bli kolportör.

Forts. på sid 13

Ivar Jonsson tycker att det gått bra att undervisa barnen hemma. Här tillsammans med Kristina, Elisabeth, Simon och mor Gerda.

Forts. från sid 6

GUDS RIKE

hov efter riket genom sin undervisning, varpå han anknöt till det. Så utvecklade han gudsrikestanken på ett underbart sätt.

Jesus talade i Bergspredikan om våra förhållanden i tiden och svårigheterna för oss att bevara den andliga balansen och inte bli onyktra, berusade av världsliga framgångar. När han alltså talade om svårigheterna att balansera tillvarons olika händelser och förhållanden på rätt sätt, sade han någonting som egentligen är väldigt sensationellt och chockerande. Jag tror inte vi har fattat vad han verkligen menade. Han sade: "Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder".

Jag har känslan av att Guds rike inte är riktigt verkligt för oss. Vi reagerar som om Jesus skulle ha sagt att det viktigaste är att inte söka någonting alls. Men det sade han inte. Han sade: "Söken först efter Guds rike". Vi uppfattar texten som om Jesus skulle ha sagt: "Söken först ingenting och lev bekymmerslöst." Det är som om han bara skulle sagt: "Samlen eder inte skatter".

Nu rör sig allting i livet omkring tre frågor som vi uppfattar som de väsentligaste för oss. Det är för det första: Vad skall vi äta? Jesus svarade, men han sade inte: "Bli frälst och upphör och äta!" Ändå tycks vi mena det och fattar därför inte innebörden av det. Därför handlar vi också som om det Jesus har sagt skulle prioriteras i våra liv inte skulle räcka till för att hålla livhanken uppe.

Felaktig dominans i våra liv

De andra frågorna är: Vad skall vi kläda oss med och var skall vi bo? Ur dessa frågor emanerar all klasskamp. Människor kämpar för tillvaron, och alltid är det fråga om existensmöjligheter och livsutrymme. Man vill inte bara existera utan också leva, om inte luxuöst, så i varje fall ett människovärdigt liv. Att den som hungrar vill ha ett mål mat kan man väl inte klandra den hungrige för. Och att den som fryser vill ha bättre kläder kan man ju inte klandra den frysande för. Att den som bor i ett ruckel vill ha en bättre bostad, sammanhänger ju med att människor strävar efter någonting bättre och större och ständigt har en vilja att utvidga sina gränser, öka sina kunskaper och skaffa sig större resurser. Det tillhör skapelsen och är nedlagt i naturen. Men problemet är att just de här tre existensiella problemen får en alldeles felaktig dominans i våra liv.

Jesus sade inte: "Söken först ingenting, så skall det andra tillfalla eder". Han sade inte att vi inte skulle samla. Så länge vi lever är vi samlare, sökare och forskare. Vi kan forska ytligt och ivrigt men vi är i alla fall på jakt efter nya upplevelser och erfarenheter. Varje dag samlar vi.

Det är inte fel att samla

Jesus sade inte att det är fel att samla. Han sade att det är fel att samla på skatter som har alldeles för låga värden och är för lätt påverkbara av konjunkturerna. Det är skatter som inflationen äter upp eller som förstörs av andra omständigheter i tiden. Samla inte skatter, som har för låga värden, menade Jesus, för då blir vi besvikna! De förräntas inte utan reduceras i stället. Visst skall vi samla skatter, men vi skall samla sådana skatter som blir bestående. Då allting annat har upplösts och försvunnit, finns det någonting som består och det är det som har evighetsvärde. De skatterna är värdebeständiga och behöver inte indexregleras. De påverkas inte av inflation eller konjunkturer.

Jesus sade att det är alldeles för lågt och ringa att lärjungarna bär sig åt som hedningarna. Varför samlar de på sig en hel mängd saker, som de tror är absolut nödvändiga för deras lycka? Den otillfredsställelse som är typisk för hedningarna har sin förklaring i att för dem har evigheten gått förlorad och de söker kompensera bristen med materiella ting. Men de gör det bara för att konstatera att de ständigt blir besvikna.

Jesus i centrum

Det var inte så lärjungarna skulle bära sig åt, menade Jesus. Han satte sig själv i centrum. Genom hans budskap och person har Guds eviga härlighet kommit in i deras liv. Hela deras liv skulle inriktas efter de nya värden, som han fört in i deras tillvaro. Men ändå ledde det han fört in i deras tillvaro inte till någon undervärdering av betydelsen av att kunna lösa tillvarons försörjningsproblem. Guds rike, som Jesus förkunnade, är ingenting som ligger bortom tiden och rummet. Guds rike är här. Utifrån vad Guds rike är, skall vi lösa de här frågorna.

Vad är då Guds rike? Jesus sade inte: "Samlen eder icke skatter!" Han sade: "Samlen eder icke skatter *på jorden!*" Han menade nämligen att om vi arbetar och samlar på oss, kommer förgängelsens och fördömelsens krafter att förstöra det vi samlar in. Så kommer vi att stå där utan tillgångar den dagen då tiden går över i evigheten.

Det handlar om skatter i himlen

Jesus sade: "Samlen eder skatter *i himmelen!*" Vad är det då för värden Jesus tänker sig, och vad är det han vill fästa vår uppmärksamhet på?

I 1 Kor 13:12 läser vi: "Nu ser vi på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd. Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre, men störst bland dem är kärleken."

Här beskrivs tre bestående värden, tron, hoppet och kärleken. Nu skulle vi kunna beskriva trons egenskaper. Men vad det här handlar är snarare trons resurser.

Här nämns också kärleken som ett bestående värde. Motsatsen möter vi i människans egoism. Världens visdom är fruktansvärd, därför att den har en egoistisk upprinnelse. Den härleds ur människans rädsla om sitt egna jag. Världen söker sitt, driven av egoistiska begär. Den makt som regerar och terroriserar världen är denna tidsålders gud. Hela världen är i den ondes våld.

Nu är det vi ser och kan ta på inte det enda som existerar. Det finns något bortom och utanför. Evigheten regeras av en annan makt. I det riket är Jesus Kristus konung. Världen och Guds rike kan aldrig förenas. De är oförenliga storheter.

Nu kan det se ut som om Guds rike dragit sig tillbaka. Men så förhåller det sig inte, utan Guds rike verkar bara genom andra metoder. Det är genom tron vi först och främst kommer i kontakt med det riket. Genom de metoder Gud Fadern själv bestämt och genom de krafter och den härlighet som finns i församlingen, verkar detta rike. Det är genom dessa krafter Guds rike verkar fram en ny ordning; en församlingsordning som samtidigt är en ny ekonomisk ordning och en ny social ordning. Igenom detta synliggöres så Guds rike och församlingen för världen i en ny gemenskap. Guds rike tar gestalt.

forts. nästa nr.

ROM SOM VAR OCH SOM KOMMER

Del 2

Av Mats Jansson

Romarrriket skall återuppstå! Bibeln talar om ett vilddjur som var sårat med svärd men åter kom till liv.

Romarrikets återupprättande är inte en långsökt spekulation av fundamentalistiska bibeltolkare, för att få profetiorna att gå ihop. Det är ett faktum, att den röda tråden i all europeisk storpolitik, ända sedan Västrom föll, har varit en enda sak: ATT ÅTERUPPRÄTTA ROM.

Trots romarbrevet och katakomberna är Rom mest förknippat med skräck och avsky för en väckelsekristen. Men för hundratals millioner människor har det genom tiderna lyst med en förtrollad strålglans: den "heliga faderns" Rom, kulturens Rom, den romerska fredens, ordningens och trygghetens Rom. Och all denna längtan kommer att krönas med framgång — och leda till mänsklighetens slutkatastrof. Men Jesus kommer, med ett helt annat rike och en helt annan fred!

Romarriket skall återupprättas! Den bibliska profetian, i Daniels bok, räknar med fyra världsriken. Det råder ingen tvekan om vilka de är: Babylonien, Medo-Persien, Alexander den stores välde (delat mellan hans generaler) och slutligen Rom. Rom är det sista. Det är också det som får sin ände, när Jesus kommer tillbaka i makt och härlighet.

År 476 e Kr nådde det västromerska riket sitt slut, när den siste kejsaren Romulus Augustulus avsattes. Men det blev inte slutet på den romerska traditionen. Riket hade delats år 395, och i den östra delen satt det kvar en romersk kejsare i Konstantinopel i ytterligare tusen år. Först 1453 är det definitivt slut på det gamla Romarriket.

Och ändå inte! Tanken på Rom låg fortfarande kvar och pyrde. Traditionen fördes vidare, tills tiden skulle vara inne för profetiornas fullbordan. Vad var det Johannes hade hört och sett i sin uppenbarelse på ön Patmos, omkring år 95? "Vilddjuret som du har sett, det har varit och är icke mer, men det skall stiga upp ur avgrunden, och det går sedan i fördärvet." (Upp. 17:8) "...det första vilddjuret, det vars dödssår blev läkt... det som var sårat med svärd men åter kom till liv" (13:12, 14)

Det tredje Rom

Östrom fick sin arvtagare. Staden Rom var det första Rom. Konstantinopel (Östrom) kallades det andra Rom. Och som den direkta arvtagaren till Romarriket betraktade sig tsaren i Moskva, "det tredje Rom". (Ordet "tsar" kommer från det latinska caesar, vårt "kejsare"). Staten och den ortodoxa kyrkan hade varit ett i Östrom. Nu var det Ryssland som hade en ortodox kejsare och en ortodox statskyrka. Den ordningen bestod till 1917.

Västrom fick också sina arvtagare. Genom hela medeltiden stred kejsare och påvar om arvet från Rom. När staden Rom härjades av goterna år 410, trodde många att världens slut var kommet. Hedningarna gav kristendomen skulden. Då trädde Augustinus fram med tanken om "Gudsstaten": de världsliga rikena måste falla för att lämna herraväldet åt kyrkan. Den ideologiska grunden för påveväldet var lagd! "Skökan" skall rida på "vilddjuret"! "Gudsstaten" skall redan här på jorden omspänna alla riken och folk.

Och när Roms gamla tempel och palats plundrades och lades i ruiner, lämnade barbarerna i vidskeplig vördnad kyrkornas skatter i fred. När Roms administration bröt samman i folkvandringarnas kaos, stod katolska kyrkans parallella administration, uppbyggd efter romarstatens förebild, kvar. Påven hade övertagit arvet!

Drömmen om Rom

Skökans anspråk blev en huvudström i europeisk politik. Den andra huvudströmmen var Vilddjurets anspråk: drömmen om den romerska kejsarmakten. För båda huvudströmmarna var idealet Rom: den europeiska enheten, med *en* härskare, *en* lag, *en* ekonomisk världsordning och *en* religion.

I medeltidens mörker och förvirring, i nationalstaternas krig och i renässansens antikdyrkan stod hela tiden Rom i ett förklarat skimmer: den romerska freden, den romerska kulturen, tryggheten och ordningen. Från början kunde man liksom inte fatta att "det eviga Rom" var borta. Massor av sedvänjor, titlar, begrepp och institutioner levde vidare och överfördes till nya folk och stater.

År 800 krönte påven frankerkungen Karl den store till romersk kejsare i Peterskyrkan i Rom. Man kallade det "translatio ad Francos", riket hade överförts till frankerna. Ett par århundraden tidigare, på femhundratalet, hade den östromerske kejsaren Justinianus den store nästan lyckats återerövra hela riket. Och några århundraden senare kom tyskarna med "Det heliga romerska riket av tyska nationen", tysk-romerska riket, när

"Europaparlamentet kristen chans"

Under ovanstående rubrik publicerade tidningen Dagen i april följande notis: "Både protestantiska och katolska kyrkoledare uppmanar till aktivt deltagande i de första direktvalen till Europaparlamentet i juni. Det är en plikt för alla kristna att ta vara på denna chans att utvidga den parlamentariska demokratin över alla nationella gränser, heter det i ett upprop som är undertecknat av den anglikanska kyrkans ledare, ärkebiskopen av Canterbury Donald Coggan, och den katolske ärkebiskopen av Edinburgh, kardinal Gordon J. Gray, samt en rad andra kyrkoledare." Slut på citat.

Så bygger EG-staterna upp det nya "Rom", ivrigt påhejade av skökoreligiositeten. Det kallas en "kristen plikt" att vara med . . . Men det är just Vilddjursmakten som kommer att få utföra Guds straffdom över skökokyrkan!

År 79 e. Kr. mitt under den romerska freden, drabbades den välmående romerska landsortsstaden Pompeji av plötslig undergång och begravdes i aska och pimpsten från vulkanen Vesuvius. Idag är staden utgrävd, och sorglösa turister strosar omkring på dess spöklika gator och torg. Men idag gäller Bibelns varning för "plötsligt fördärv" inte bara en stad . . .

I det moderna Pompeji syns här en av de affischer som överallt i staden vittnade om det Rom som kommer. EG, Tiostatsförbundet, Förenade Europa — och det tillkommande Vilddjursriket. "10 juni. Val till Europaparlamentet. Din röst för ditt Europa," står det. En gammal politisk dröm går i uppfyllelse — och Bibelns profetior besannas.

påven krönte Otto den store till kejsare år 962 i Rom. Till namnet bestod detta "heliga romerska" kejsardöme ända till 1806. Vid det laget hade också Napoleon krönt sig själv till kejsare, klädd i romersk imperatordräkt, i påvens närvaro i Paris. Romarriket har sannerligen haft en mystisk, religiös makt över sinnena!

I Grekland sörjer man ännu i denna dag uppriktigt över att "Staden", dvs Konstantinopel, är i hedningarnas händer. 1920 gjorde man t o m ett försök att återerövra Mindre Asien och Konstantinopel. Det misslyckades totalt.

Här sitter de, europeisk ungdom i Rom, under kartan på det gamla romarrikets tidiga tillväxt. Idag växer det nya "romarriket" upp, det system som kommer att göra anspråk på deras lojalitet och så småningom sluka dem. Hur många skall hinna nås med evangelium, innan de definitivt har tagit "Vilddjurets märke?"

"Europas Förenta Stater"

Mussolinis drömmar på 30-talet om det gamla romerska världsväldet runt Medelhavet känner vi till. Italienarna eggades till "romerska" stordåd och erövringar. Fascismens fullkomning skulle bli att det romerska imperiet återuppstod.

Men de tankegångar som krigets segerherre, Winston Churchill, förde fram efter krigsslutet har fått större betydelse. De hjälpte till att driva fram bl a Europarådet och bereda marken för EG, Gemensamma marknaden – den sammanslutning som antagligen blir basen för Bibelns tiostatsförbund och vilddjurets välde. EG (eller EEC) bildades 1957 i Rom. Romfördraget talar om en tullunion, men tanken på politisk enhet har hela tiden funnits med i bakgrunden. (Från och med nästa år är Grekland den tionde fullvärdiga medlemmen, men vi får kanske inte fixera oss enbart vid dagslägets gränser och statsbildningar. Det finns flera gamla romerska områden som längtar "hem"!)

"Förenade Europa" var ett ständigt återkommande tema i Churchills tal efter kriget, t ex i Zürich 1946 och på Europakongressen i Haag 1948. I London 1947 var ämnet: "Europas Förenta Stater". Politik, religion och humanism vävs samman. "Europa är ett andligt begrepp", citerade Churchill en engelsk författare. Och på tal om målet för strävandena använde han bilden: "Långt borta vid synranden kan vi se Sions berg resa sig." Politiken är religiös! Det var inte bara Hitler som ville bygga ett jordiskt tusenårsrike. Strävandena är alltid desamma, även om metoderna är olika.

Att skapa en världsregering

Italien ville Churchill ge en central plats i sitt Förenade Europa. "Jag har hört att tanken på ett förenat Europa har väckt den livligaste anklang i Italien, där man över århundraden av förvirring och oordning ser tillbaka på antikens ärofulla dagar, då en handfull legioner var tillräckliga för att upprätthålla fred och ordning inom ett jättelikt område och då fria män kunde färdas fritt i skyddet av ett gemensamt medborgarskap. Vi hoppas kunna återställa ett fritt Europa som är fritt från forna dagars slaveri och där medborgaren stolt kan säga: 'Jag är europé' liksom han förr sade: 'Civis Romanus sum' (= Jag är romersk medborgare)... Vad allt då skulle bli enkelt! Och vilken stolthet skulle man inte känna!"

"Vi vill naturligtvis inte påstå att Förenade Europa utgör en slutgiltig och fullständig lösning av alla den internationella samvarons problem. Det slutliga mål vartill vi måste sträva är att skapa en auktoritativ, allt dominerande världsordning. Så länge inte en effektiv världsregering kan upprättas

Forts. på sid 20

— På detta gemensamma arv — från Rom, kristendomen och Hellas — är vi kallade att bygga ett nytt Europa, sade den grekiske premiärministern Karamanlis inför det högtidliga undertecknandet av Greklands medlemskap i EG.

I ceremonien i Zappeion Congress Hall i centrala Atén deltog en rad av Europas ledande politiker, bl.a. den franske presidenten och den italienske premiärministern. Dessutom Roy Jenkins från Europa-kommissionen, utrikesministrar från de nio medlemsländerna samt topparna från EG:s fasta stab i Bryssel.

I och med den tionde nationens anslutning är den europeiska gemenskapen fulltalig enligt den siffra som är förutsagd i Guds Ord, och varje kristen borde förstå vad denna fulltalighet innebär och ta konsekvenserna därav.

Text och foto: Lars Andersson, Aten

Grekland blev EG:s tionde medlem

GRUNDEN LAGD FÖR ANTIKRISTS RIKE

Denna historiska dag, den 28 maj 1979 i Aten, är mycket varm och förvånansvärt lugn. Överallt lyser de tio:s flaggor i olika arrangemang, och under caféernas parasoller, i skydd av solen, dryftar atenarna situationen. Fördelarna med anslutningen till EOK (EG) vägs mot nackdelarna, och var den åsiktsmässiga mittpunkten går bland det grekiska folket är svårt att säga — för eller emot. I varje fall ser det ut som om folket bestämt sig för att njuta av de festligheter och den internationella glans som denna dag så frikostigt bjuder på.

Under hela dagen anländer statschefer och ministrar till Atens två flygplatser, och kortege efter kortege drar genom staden med representanter från Danmark, England, Holland, Belgien, Luxemburg, Frankrike, Västtyskland, Irland och Italien. Undertecknandet är utsatt till kl. 18.30 och redan kl. 17 samlas de första nyfikna utanför den starkt polisbevakade parken, som omger Zappeion.

En timme senare är den breda aveny, som där drar förbi parlamentsbyggnaden, ett böljande folkhav. Och ett myller av poliser. Demonstrationståg efter demonstrationståg med stora banderoller i täten tränger upp mot Zappeion, och talkörer skallar utmed trottoarerna: "ELLAS EE-EOK, ELLAS EE-EOK". Luften yr av små lappar med det nya Europas färger. Nya demonstrationståg ansluter sig, alla med samma positiva budskap: "GREKLAND — EUROPA — FRAMSTEG" eller "GREKLAND — EG — VÄLSTÅND". En av parollerna förkunnar: "EUROPA ÅTERVÄNDER TILL GREKLAND".

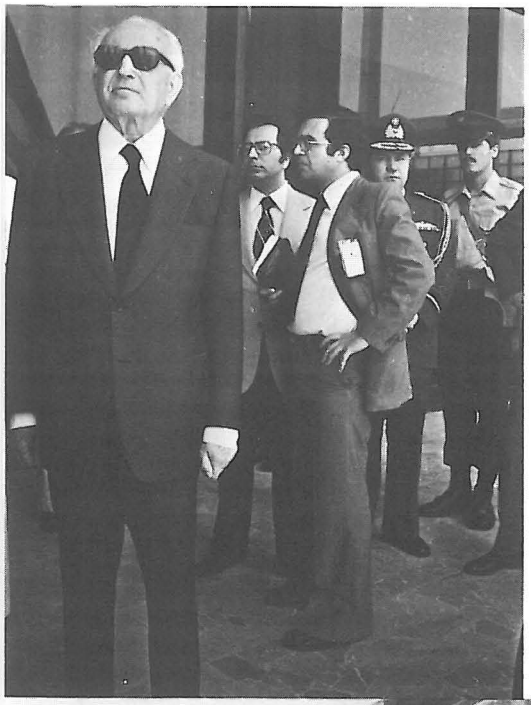
"Bryssels slavar"

Återigen skrevs historia i Aten, denna demokratins och filosofins födelsestad. Inte en enda protest syntes eller hördes. Men den finns där och vittnar om att grekerna är långt ifrån så eniga i EG-frågan, som man till en början kan tro.

Vänsterpressen fördömer medlemskapet i ömsom bittra, ömsom hånfulla ordalag. Kritiken från socialisterna är mycket skarp och påminner ihärdigt om de oöverskådliga konsekvenserna medlemskapet innebär för folket.

Andreas Papandreou, ledare för det största socialistiska partiet, anklagar regeringen för att försöka föra folket bakom ljuset genom att drapera detta allvarliga steg in i EG med internationell pompa och festivitas. Dagarna innan undertecknandet sade Papandreou i ett offentligt uttalande, att Grekland kommer att hamna i bakvattnet i en gigantisk ekonomisk trust, helt styrd från Bryssel. Han drog paralleller med det utarmade Syditalien, där ingenting skett som har förbättrat situationen för de fattiga och arbetslösa.

— Vi kommer enbart att förse EG med billig arbetskraft! Folket kommer att få lämna landsbygden, sade Papandreou och fortsatte: — Vi blir Bryssels slavar.

"Europas äldsta och nyaste medlem"

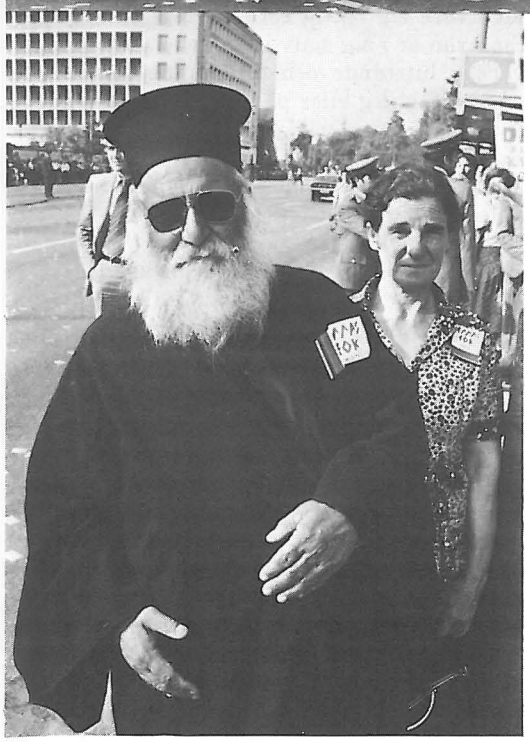
Men Karamanlis' politik ligger fast. Hans parti håller 172 av parlamentets 300 platser, och för den grånade landsfadern, som tog över makten efter juntans fall, var den 28 maj en personlig triumf efter närmare tjugo års kamp för ett för-

Längst t.v. Parlamentsbyggnaden i Aten med de historiska tio flaggorna, vajande för de nya vindarna.

Till vänster: Premiärministern Karamanlis har aktivt kämpat för Europas enande. Senast var han i Rumänien för att knyta närmare kontakter med landet, som han menar har mer gemensamt med Europa än med Sovjet.

Nedan: Demonstrationståg efter demonstrationståg drar upp mot Zappeion Congress Hall, där undertecknandet av Greklands medlemskap i EOK (EG) skedde.

enat Europa. Ett faktum som kvällens många högtidstalare gång på gång påminde om. Men namnet för dagen var utan tvekan Frankrikes och (för närvarande) EG:s president Valery Giscard d'Estaing, vars svarta limousin, eskorterad av ett tjugotal motorcyklar, fullkomligt dränktes av lappar med det nya Europas färger, och jätteporträtt av presidenten höjdes över folkmassan.

Under ceremonin talade bl.a. Italiens premiärminister Andreotti och Västtysklands utrikesminister Genscher. Roy Jenkins, Europakommissionens president, sade: "Nu har Europas äldsta medlem blivit dess nyaste . . ."

Konstantin Karamanlis' tal var ett skakande vittnesbörd om den djupa medvetenhet och de tankar som i dag förenar Europa. Från sammandraget i engelskspråkiga Athens News citerar vi följande:

Till vänster: Även prästen bär EOK-märket.

"Kallade att bygga ett nytt Europa"

— Detta historiska ögonblick medför inte en klimatförändring för vårt land, sade Karamanlis. Europa, med sitt grekiska namn, är en välbekant sfär, eftersom dess civilisation är en syntes av den romerska, grekiska och kristna anden. En syntes till vilken, som jag har sagt vid ett annat tillfälle, den grekiska anden bidrog med idéerna om frihet, sanning och skönhet, den romerska anden med idén om staten och lagen och kristendomen med tro och kärlek. På detta gemensamma arv är vi kallade att bygga ett nytt Europa.

— Jag tror att Europas enande kommer att bli den betydelsefullaste politiska händelsen i vår kontinents historia. En händelse som kommer att påverka inte bara Europas öde utan även mänskligheten kurs, eftersom den kommer att väga upp maktbalansen. Det kommer att bidraga till befästandet av världsordning och fred.

— Den europeiska enhetsprocessen går oåterkalleligen vidare. Vi är nu vid den punkt, där det inte finns någon återvändo. Mycket blod har måst spillas och mycken tid har gått, innan européerna blivit medvetna om sin identitet, sina gemensamma rötter och sin gemensamma uppgift (eng. mission).

Stora och välformulerade ord av en modern och ytterst medveten europé som inför våra ögon är med och bygger upp grunden för vad Bibeln kallar Antikrists fundament. Tio konungar i det återuppståndna romarriket.

Supermakten och underverken

Det Hitler drömde om och Churchill talade om är i dag, i en och samma generation verklighet. Och den nya supermakten kan nu inleda den serie av politiska och ekonomiska underverk som skall förleda alla jordens folk. Kanske såg vi ett av dessa under denna ljumma kväll i Aten.

När Europas storheter lämnat Zappeion och folkmassan upplösts, fortsätter diskussionerna på caféerna i hjärtat av Aten. Så har man alltid samlats och talat om "stadens angelägenheter", politiki här. I tvåtusen år alltsedan Periklis 400 år före Kristus höll sina berömda tal om demokratins principer inför atenarna.

Och när morgonen kommer, möter den evigt diskuterande greken morgontidningarnas svarta rubriker. Från höger till vänster, för eller emot EG, är den atenska pressen överens om en sak. Detta är ett dygn som totalt har förändrat det grekiska folkets öde.

Forts. från sid 17

ROM

och snabbt träda i verksamhet är utsikterna till fred och framåtskridande mörka och osäkra... Utan ett förenat Europa finns inga säkra utsikter till en världsstyrelse. Det är ett angeläget och ofrånkomligt steg mot förverkligandet av detta ideal."

"En av de fyra hörnpelarna i fredens tempel ligger i spillror framför våra fötter. Den måste hopfogas och resas på nytt, innan vi med utsikt till framgång kan bygga den väldiga konstruktion som vi önskar. Om det under de närmaste fem åren blir möjligt att skapa en världsorganisation av oemotståndlig styrka och med okränkbar auktoritet för fredens tryggande, kommer det inte att finnas någon gräns för de välsignelser som alla människor kan åtnjuta och dela."

Den inomvärldsliga paradiset

Förmodligen kommer Vilddjuret också att tala på just det sättet – i början. Man väntar sig en Hitler – men det kanske kommer en Churchill. Tills han en dag kastar masken.

Det inomvärldsliga paradiset är just politikens innersta väsen. Att i ett väldigt Babelstorn ("den väldiga konstruktion" som Churchill talade om) bygga sig upp över syndafallets alla konsekvenser. Vad det til syvende og sidst handlar om är att bli oberoende av Gud, att avsätta Gud – och till slut själva bli "gudar".

Men det är inte bara politiken som är inomvärldsligt religiös och i grunden gudsfientlig. Det finns också en likadan religiositet! Det är grunden för katolicismen och all statskyrklighet: kyrkan bygger själva sitt paradis, bättre och bättre dag för dag, tills den jord som Gud har förbannat en gång blir ett himmelrike, ett "Gudsrike" – utan någon domskatastrof och något gudomligt ingripande. Detta är Satans lögn! Människan kommer aldrig att bygga något himmelrike – bara ett nytt Babelstorn, med lika förödande resultat som förut. Det var minsann inget gudomligt Tusenårsrike som inbröt, när Romarriket blev katolskt eller när påven fick makten. Satan har aldrig mått bättre än då!

Himlen har ramlat ned

I dag är sinnena förberedda och välpreparerade för den falske profetens (vilddjurets religiöse vapenbroders) människogjorda "Gudsrike". Aril Edvardsen i Norge, för att ta ett exempel, förklarar att han inte tror på mörker och dom utan på en ny dag. Gudsriket upprättas på den här jorden, tydligen utan några apokalyptiska skeenden. När kristendomen blev statsreligion i Romarriket, var det en stor seger för Guds rike. Nu skall det ske igen, förkunnar Edvardsen trosvisst.

Och med en häpnadsväckande "vision" om "Guds folk i X-stad år 2.000" träder pingstpastorn Kjell Sjöberg fram med lika grumliga, evolutionistiska "profetior". Om händelsevis Jesus har kommit tillbaka och hämtat sin brud vid det laget, så har det i alla fall inte på något vis berört kristenheten i X-stad. Här går allt sin gilla gång i ekumenisk och karismatisk yra, det profetiska och eskatologiska perspektivet har fullkomligt försvunnit, och nu handlar det om inomvärdsligt inflytande!

Av församlingens böner kunde man sammanställa föredragningslistan på nästa kommunstyrelsesammanträde. De kristna är en maktfaktor i samhället. När de kommit överens vad de skall bedja om i politiska frågor, "så är det ofta som politikerna beslutar i överensstämmelse med våra bönbeslut. Det kanske var det här bibeln menade då den talade om att regera med Kristus." (!) Gud är tydligen bortrationaliserad. Bönesvaren beror på att "det finns ingen annan grupp i samhället som har en sådan enhet och sammanhållning. Politikerna är faktiskt påverkade."

Himlen har sannerligen landat! Hela den kristna tron har ramlat ned på ett inomvärldsligt plan. Utan Jesu återkomst, utan något profetiskt och eskatologiskt allvar, utan klarsyn och medveten kamp för apostolisk tro, glider stora delar av kristenheten sömngångaraktigt in i det ohyggliga villfarelsens bedrägeri, som en gång skall lyfta upp själva Satan till en förvillad mänsklighets gud. Det är mycket hög tid att fly från det stora, hastigt uppväxande Babylon och göra den helt fantastiska upptäckten, att Skrifternas, apostlarnas och martyrernas Jesus fortfarande är precis densamme. Han låter sig inte devalveras, ära vare Gud!

"Och pris ske Gud, han kan fullkomligt frälsa sitt folk så att det både syns och känns!"

Forts. från sid 5

BARNENS RÄTT

djuren. Vår Fader som är i himmelen tuktar oss för han vet att det är nödvändigt för oss.

Nu har vi, i den sex- och njutningskultur vi lever i, fått för oss att all tukt, alltså allt som har med smärtförnimmelse att göra, är skadligt. Vi har en läkemedelsindustri som exploaterar människornas rädsla för smärta. Den producerar preparat, som bedövar smärtan och profiterar alltså på vårt behov av smärtbedövande medel. Vi lär oss fly in i en kemisk lyckotillvaro, som är främmande för verkligheten.

Bibeln gav människan ett underbart program då hon hade övermannats av synden och fallit. Hon skulle inte förlora sin ställning över den övriga skapelsen. Den skulle i stället manifesteras på ett nytt sätt. Hennes regentskap skulle komma till synes på några bestämda punkter. Det står om mannen att han skulle äta sitt bröd i sitt anletes svett. Människans adelsmärke är viljan till arbete och förädling.

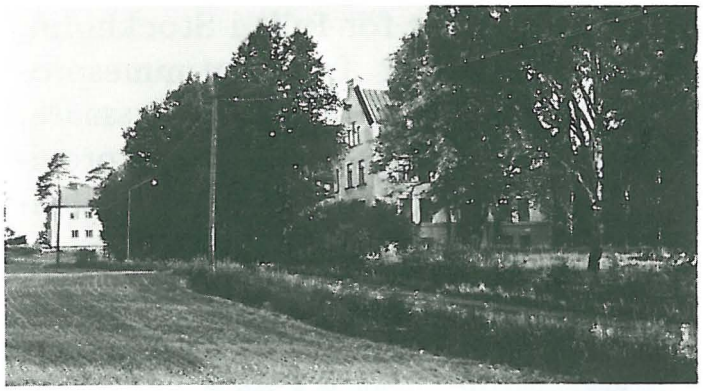
Så sägs det också om kvinnan att hon skulle föda sina barn med smärta. Det har med frälsning och frigörelse att göra. Gud ordnade inte lustgas åt henne ty smärtförnimmelsen var nödvändig. Utan smärtförnimmelse kan människan aldrig luttras eller förädlas.

Utan smärta kommer vi heller inte att kunna uppleva någon djupare gemenskap med någonting i tillvaron. Vi flyr undan smärtan och kan inte uppleva vare sig riktig sorg eller glädje. Smärtan är i sig själv inte farlig utan verkar luttrande och förädlande. Är någon likgiltig eller på något sätt bedövad, kan man väcka henne med en smärtförnimmelse. I smärtan finns också en beskyddande kraft, som ger anledning till nyttiga och eftertänksamma reflektioner.

Kom ihåg att den som inte blir agad blir tuff och oduglig för livet. Den som blir agad, blir ödmjuk och brukbar i Guds tjänst. Våra föräldrar agar oss för att det är nyttigt i tiden. Men parallellt med denna aga pågår en annan aga som Gud står bakom för att vi skall passa in i evigheten. Vi skall vara ståndsmässigt fostrade när vi kommer hem, så att vi inte missköter oss i det nya hemmet, utan vi kan föra oss. När vi kommer hem och skall umgås med furstar och väldigheter i andevärlden, skall vi passa in i det nya tillståndet. Vi fostras med aga och tuktas att icke söka vårt eget, utan också söka den andres bästa. □

Välkommen till Maranatafolkets sommarkonferens i

◉GÄRDSHYTTAN!◉

Gärdshyttans gård består av flera hus. Här syns huvudbyggnaden med två matsalar, gästrum och arbetslokaler. I bakgrunden syns personalhotellet.

Nu flyttar vi in i vårt nya evangelisationscenter för nya missionsuppgifter!

Var med och invig vår egen konferensplats!

14-22 juli

SAMLING KRING GUDS ORD!

Bibelstudium och samtal i aktuella ämnen

- Församlingen
- Familjen
- Samhället
- Skolan
- Evangelisationen
- Radion
- Missionen i Grekland, Tunisien och Portugal.

- GODA INKVARTERINGSMÖJLIGHETER
- GOTT OM PLATS FÖR TÄLT OCH HUSVAGNAR
- VACKER NATUR
- TVÅ STORA MATSALAR
- NÄRA TILL HARGEBADEN

LÖRDAG 14 juli kl 19.30	PREMIÄRMÖTE
SÖNDAG kl 11, 15 o 19	KRING GUDS ORD
MÅND.-LÖRD kl 19.30	VÄCKELSEMÖTEN

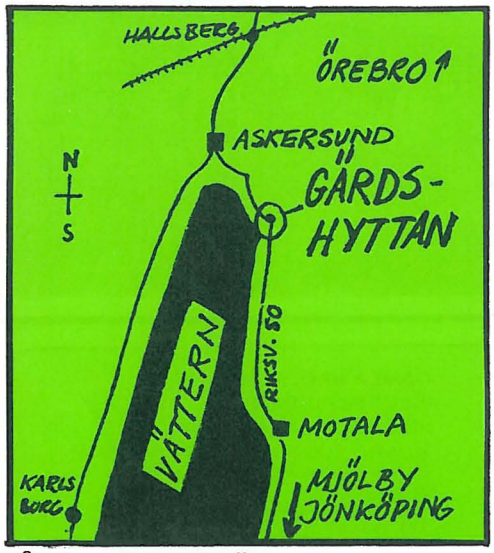
- Dagliga samlingar kl 8.30, 11.30 o 14.

Inga fasta avgifter för deltagarna.
Men, anmäl er i god tid!

Mellan Örebro och Jönköping, på riksväg 50, ligger Gärdshyttan. Man kan ta tåg till Hallsberg eller Mjölby. Transporter från stationerna hjälper vi till med!

ARNE IMSEN konferensledare

Övriga medverkande bl.a. LARS ANDERSSON och DAVID SONESSON från Grekland, JAN-EGIL HAFSAHL från Oslo, DORIS och ERNST HÖGLANDER, GUNNO ANDERSSON m. fl.

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltager följande datum

Sänd kupongen till Maranata-församlingen, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30.

- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i campingsvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider
- ☐

Namn _____

Adress _____

Postnr/Postadr. _____

_____ Tel. _____/_____

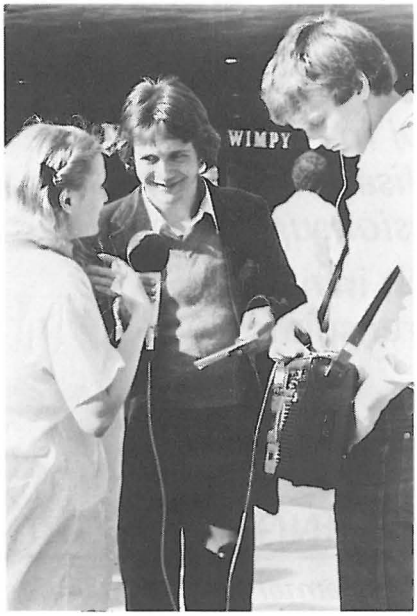
AVSER

_____ personer

ÅRETS MOTTO ÄR:

Vidare på trons väg!

RADIO MARANATA sänder nu i Stockholm!

Ovan: Thorbjörn Helmner och Robin Widen intervjuar en person på gatan. T.h. Materialet redigeras. Robin Widen, Sofi Dahlberg, Mikael Eliasson och Arne Imsen.

● Närradiosändningar pågår för fullt i Stockholm. Maranataförsamlingen sänder fyra entimmesprogram i veckan och når bortåt en miljon lyssnare. Dag och natt arbetas det med program i den provisoriska studion. Nu går reportage, intervjuer, bibelstudier och sång omväxlande ut i etern.

● Utförligt reportage kommer i senare nummer.

RADIO MARANATA
Stockholm, 88 MHz
FM-bandet, närradion

Tisd. o. torsd.	kl. 20–21
Onsd.	kl. 23–24
Sönd.	kl. 11–12.30

Evangelium går ut över SMÅLAND

Gnosjö hotell var platsen för en konferens veckan omkring Kr.Him.f.d. Mitt i samhället slogs tältet upp och väckelsemöten hölls varje kväll. Idag driver storfamiljen i Gnosjö, med Ingegerd och Bertil Fredriksson i spetsen, hotellet med matservering. I Forsheda, tre mil därifrån, driver storfamiljen i Forsheda, med Maj-Christine och Peter Ögren i spetsen, en annan matservering. Samtidigt arbetar man i Jönköping med radiosändningar.

RADIO MARANATA
över JÖNKÖPING
Tisdagar och torsdagar kl. 20–21
Jönköpings närradio Vättervåg 98,5

Midnattsropet
VÄCKELSEKRISTEN FRONT
Utkommer var tredje vecka.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.
I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.
Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halvår 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 3:–. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

SÅNG HÄNFÖRELSE JUBEL

Konferenssången från Örebro, Jönköping och Stockholm på kassettband.

LIVE-INSPELNINGAR

KB 90416
VÄCKELSEN ÄR HÄR
Konferenssånger från Stockholm

Sida A
1. **VÄCKELSEN ÄR HÄR**
   Sång: Ivar Jonsson
2. **LUSTGÅRDEN**
   Sång: Arne Imsen
3. **UNDER JUBELSANG**
4. **VÄR GUD ÄR OSS EN VÄLDIG BORG**
   Sång: Stina Fridolfsson
5. **HANS KÄRLEK ÄR GRÄNSLÖS**

Sida B
1. **EN VÄN SOM JESUS**
   Sång: Ivar Jonsson
2. **ÄRA, ÄRA, HONOM JAG HYLLAD SER**
   Sång: Arne Imsen
3. **DU KAN VELGE VAD DU VIL**
   Sång: Ivar Jonsson
4. **DEN SONEN GÖR FRI**
5. **VID KORSET FINNS RUM FÖR DIG/ VÄLJ NU, VÄLJ JESUS**

KB 90401
HIMLEN JUBLAR
Konferenssånger från Jönköping

Sida A
1. **NÄR DE FRÄLSTA TÅGA IN**
2. **HILL DEG JESUS, HIMLEN JUBLER**
   Sång: Arne Imsen
3. **DÄR KÄRLEK FINNS/ DET ÄR DU, JESUS KRISTUS**
4. **LÅT MIG VANDRA NÄRA DIG**
5. **SEGER, SEGER**

Sida B
1. **UNDERBAR KÄRLEK SÅ STOR**
2. **JAG PRISAR DIG**
3. **HAN HAR FÖRT MIG UT**
   Sång: Christina Imsen
4. **SE, HAN RÄCKER UT SIN HAND**
5. **NÅD DET FINNS/ UT PÅ SKÖRDEFÄLTET DRAG**

KB 90318
FYLLT AV LOVSÅNG
Konferenssånger från Örebro

Sida A
1. **FYLLT AV LOVSÅNG**
2. **UPPE I HIMMELEN**
   Sång: Ivar Jonsson
3. **NU SER JAG JESUS**
4. **SMÄRTANS KONUNG**
   Sång: Christina Imsen
5. **ICKE GENOM NÅGON MÄNNISKAS STYRKA**

Sida B
1. **JAG HAR EN VÄN**
2. **HELA VÄGEN**
   Sång: Christina Imsen
3. **GOLGATA VÄG FÖR HEM**
4. **JESUS DET RENASTE**
   Sång: Arne Imsen
5. **I KLIPPAN HONUNG ÄR**
   Sång: Ivar Jonsson

Ovanstående kassettband kostar 18:– kr st (inkl. moms)

Orderadress:

MRM
Järntorgsgatan 7
703 61 ÖREBRO
Tel. 019/14 52 45

Sänd mig mot postförskott

..... st **VÄCKELSEN ÄR HÄR**
..... st **HIMLEN JUBLAR**
..... st **FYLLT AV LOVSÅNG**
à 18:– kr st. (inkl. moms)

Namn: _____
Bostad: _____
Postnr: _____
Postadr: _____
Tel: _____/_____

Till vilken kyrka skall jag gå?

Per Arne Imsen

Klockan är tolv på middagen. Solen står högt på himmelen över Samarien. I den gassande hettan har Jesus nått fram till staden Sykar, på sin vandring från Judéen till Galliléen. Han sätter sig ned vid Jakobs brunn. Här är det tyst och lugnt, eftersom ingen ger sig ut att hämta vatten vid den här tiden. Jesus är väldigt trött och törstig. Därnere i brunnen finns det vatten, men han har inget att ösa upp det med.

Han sitter och mediterar. Hans törst för tankarna till den andliga törst och utarmning han mött hos människorna. Gudshärligheten var borta. Kontakten med Skaparen var bruten genom synden. Människomassorna satt, bildligt talat, som man nu gör, vid brunnskanten utan att nå till vattenkällan. Han blir inspirerad när han tänker på sin oändliga uppgift i världen: Att ge ut Livets vatten från den aldrig sinande Livskällan till dem som törstar och hungrar efter rättfärdighet. Att återförena människorna med Gud så hjärtana blir överfyllda av Guds härlighet . . .

Vem har rätt?

Plötsligt avbryts han i sina tankar av en kvinna som kommer ut till brunnen. Hon skall fylla sin kruka med vatten och har kommit hit under dagens hetaste timme — när ingen annan kan tänkas vara där . . .

"Giv mig att dricka," ber Jesus. Men kvinnan, som sen barndomen har lärt sig att judar och samariter inte umgås, säger: "Hur kan du som är jude, be om vatten av mig?"

Men Jesus glömmer sin egen törst. Han ser kvinnans situation: Hon är olycklig, livstrött, desillusionerad. Fylld av fruktan.

Han börjar tala om en ett annat vatten som springer upp med evigt liv, ett vatten som kan bli en livskälla i hennes eget inre. "Den som dricker det vatten jag giver, han skall aldrig någonsin dö."

Jesus kastar också ljus över hennes sociala verklighet: "Fem män har du haft, och den du har nu, är inte din." Det är ett ljus som skakar henne, men inte som så många gånger förr då hon sårad och kränkt dragit sig bort från människors hårda ord och vassa blickar. Jesus hade berört den ömma punkten i hennes liv, men inte för att skada och fördöma. När han talade kände hon igen herderösten, som talade läkedom till hennes inre människa. "Du är en profet!" utropar hon.

Hon börjar själv lägga fram de intryck hon mött i olika religiösa sammanhang där hon sökt något för sin slitna själ.

Hon har hört teologiska utläggningar och diskussioner. På den ena platsen säger man så, den andra så. Tradition mot tradition — Vem har rätt?

Alla dessa kultiverade utläggningar och predikningar, alla vackra sångkörer och perfekta musikarrangemang har bara gett henne mer fruktan och mer komplex. De präktiga människorna och de överlägsna attityderna har sänkt henne djupare i hennes syndfulla liv tills hon inte vågat fråga mer.

Här kan du bli frälst

Men nu frågar hon Jesus. "Är det på detta berg eller är det i Jerusalem man skall tillbedja?" Hade hon levat i det 20:e århundradet, hade hon frågat: "Jesus, till vilken kyrka skall jag gå?"

"Glöm det där," säger Jesus. Det finns ingen geografisk plats, ingen tradition eller byggnad som kan frälsa. Gud vill ha tillbedjare som tillbeder honom i ande och sanning! Här, vid brunnen, som du så många gånger smugit dig till, kan du tillbedja och bli frälst.

Hon tror på hans ord. Det börjar porla i hennes inre! Hon ställer ifrån sig sin egen kruka — Livets kraft tar över. Alla de bördor och bud som de religiösa har lagt på henne kastar hon ifrån sig. Banden brister — hon är FRI!

Följ hennes väg in till staden. Hon går inte, hon rusar. "Jag har mött Jesus — förstår ni inte! Jag har mött Jesus! ropar hon ut. Och ingen av dem som hon möter kan förneka hennes vittnesbörd: Förvandlingen är total! Hon fyller hela staden med sitt friska, frigjorda vittnesbörd, och många kommer genom hennes ord till tro.

Utanför står Jesus

Jesus är densamme idag. Hans förvandlade kraft, den livgivande källan flödar lika friskt. Men den flödar förvisso inte in i några kyrkosystem. Utanför — där står Jesus än idag och han ropar: "Om någon törstar så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram."

Precis det här kan du få uppleva. Förlita dig inte till något religiöst system. Vänd dig DIREKT till Jesus. Hans försoningverk på Golgata gäller för dig. Hans blod renar från all synd. Åkalla hans namn, ty var och en som åkallar hans namn skall bli frälst.

Herre giv MIG det vattnet,
att min törst tager slut
så jag slipper att ha det
som jag haft det förut.
Denna kvinna blir bönhörd
och det blir även du.
BED som kvinnan den dagen
och Guds gåva mottag den
löftet gäller ännu.